C:\Users\Plazma\Desktop\A\Stout Rex-Další svědek.pdb

PDB Name: Stout - Další svědek
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Rex Stout
Další svědek

1.
Se zástupcem obvodního státního žalobce Irvingem Mandelbaumem jsem se setkal nejednou už dřív, ale nikdy jsem ho neviděl vystupovat v soudní síni. A tak když jsem ho tenkrát dopoledne pozoroval, jak se snaží přesvědčit porotu, aby odsoudila Leonarda Ashe za vraždu Marie Willisové, měl jsem pocit, že si vede velice dobře a že by možná zapůsobil ještě výrazněji jen v tom případě, kdyby se o něco víc rozohnil. Jeho trochu buclatá, pomenší postava, pleš nad čelem a velké uši nedělaly velký dojem. Byl ale systematický a sebejistý, aniž by byl neomalený. Kromě toho využíval šikovného triku. Když se na chvíli odmlčel, přejel pohledem porotu, jakoby tak trochu očekával, že některý z jejích členů mu přispěchá na pomoc s nějakým návrhem. Kdykoli tento trik použil, což nebylo příliš často, obrátil se zády k soudci i k obhájci, takže mu nemohli vidět do obličeje, já jsem ho však z místa mezi přihlížejícími diváky, kde jsem seděl, měl možnost sledovat. Soudní přelíčení probíhalo už třetí den a zástupce obvodního státního žalobce nechal předvolat dalšího, pátého svědka obžaloby, vystrašeně vyhlížejícího podsaditého chlápka s rozpláclým nosem. Ten potvrdil, že se jmenuje Clyde Bagby, složil přísahu, sedl si a vystrašené hnědé oči upřel na Mandelbauma, jako by se vzdával veškeré naděje. "Jaké je vaše zaměstnání, pane Bagby?" zazněl povzbudivě Mandelbaumův hlas. Svědek polkl. "Jsem ředitelem firmy Bagby Answers Inc." "Tím slůvkem ‚Inc' máte na mysli Incorporated, v obchodním rejstříku zapsaná akciová společnost?" "Ano, pane." "Ta firma vám patří?" "Vlastním polovinu vydaných akcií a druhou polovinu vlastní manželka." "Jak dlouho provozujete tuto firmu?" "Pět let - skoro pět a půl roku." "A čím se vaše firma zabývá? Řekněte o tom, prosím, něco porotě." Bagby letmým nervózním pohledem sjel po členech poroty, ale vrátil se k představiteli obžaloby Irvingu Mandelbaumovi. "Naše firma zprostředkovává přijímání telefonních hovorů, to je všechno. Přece víte, oč se jedná." "Ano, ale někteří členové poroty to vědět nemusí. Popište tu činnost, prosím." Svědek si jazykem zvlhčil rty. "To je tak: jste soukromá osoba, firma nebo organizace a máte telefon, ale nejste pořád u aparátu a chcete vědět, jestli vám za vaší nepřítomnosti někdo volal. A tak se obrátíte na firmu, která vám tuto službu poskytne. V New Yorku je takových firem několik desítek. Některé mají kanceláře po celém městě a jsou velice aktivní. Bagby Answers Inc. není tak veliká, protože nepracujeme pro firmy nebo organizace. My se specializujeme na služby pro soukromé osoby, domy a byty. Naše pracoviště jsou v působnosti čtyř telefonních center - Gramercy, Plaza, Trafalgar a Rhinelander. Nabízené služby nemohu zajistit z jednoho místa, protože -" "Promiňte mi, pane Bagby, není potřeba zacházet do technických detailů. Jedno pracoviště máte v čísle 618 na Devětašedesáté východní ulici na Manhattanu, je to tak?" "Ano, pane." "Řekněte nám něco o tom, jakým způsobem na této adrese operujete?" "Je to moje nejnovější provozovna, otevřel jsem ji teprve před rokem, a je také nejmenší. Umístěna je v budově, která není kancelářským domem, ale domem obytným - kvůli předpisům pracovního práva. Nejde-li totiž o pracoviště veřejné služby, ženy po druhé hodině ranní nesmějí pracovat v kancelářských budovách. Já však musím poskytovat zákazníkům služby celou noc. A tak na Devětašedesáté ulici zaměstnávám u tří telefonních panelů čtyři manipulantky, které v domě zároveň bydlí. Tímto způsobem může telefonní panely obsluhovat jedna z nich od osmi večer do dvou po půlnoci a v té době od ní přebírá službu další její kolegyně. Od devíti ráno pracují tři manipulantky, každá u jednoho panelu, jinak by se denní provoz nedal zvládnout." "Telefonní panely jsou instalovány v jedné z místností?" "Ano, pane." "Řekněte porotě, jak takový telefonní panel vypadá a jak pracuje." Bagby znovu přejel nervózním pohledem lavici porotců a vrátil se k žalobci. "Je to stejné zařízení jako v kterékoli jiné podnikové telefonní ústředně: deska s řadami děr pro zástrčky. Instalaci zapojení samozřejmě provádí telefonní společnost, která linky našich klientů propojí do našich panelů. Každý panel má kapacitu šedesáti zákazníků, z nichž každý má svou signální žárovičku a zdířku, označenou klientovým jménem. Když někdo zákazníkovi volá, rozsvítí se světélko a ozve se bzučivý signál, synchronizovaný s vyzváněním klientova telefonního aparátu. Kolikrát dívka nechá telefon vyzvánět, než zasune zástrčku, to záleží na klientovi. Někteří si přejí, aby se napojila po třech zazvoněních, jiní chtějí vyčkat déle. Mám jednoho zákazníka, který požádal, aby manipulantka vyčkala patnácti zazvonění. Klientům poskytuji specializované individuální služby. Velké firmy, které mají desítky tisíc zákazníků, něco takového dělat nemohou. Ty tuto službu zkomercionalizovaly. U mne je každý klient zvláštní případ a na moje služby se může naprosto spolehnout." "Děkuji, pane Bagby." Mandelbaum stočil hlavu, porotu obdařil letmým úsměvem a vrátil se ke svědkovi. "Já jsem se ale zatím na vás neobrátil, abyste mi poskytl služby vaší firmy a vyhradil mi jednu zdířku," poznamenal rádoby rozverně. "Když se tedy na desce rozsvítí světlo, dívka po domluveném počtu zazvonění zasune zástrčku do zdířky. Je to tak?" Napadlo mne, že v situaci, kdy někdo bojuje před soudní stolicí o život, Mandelbaumův pokus o vtip není moc na místě. Stočil

jsem hlavu vpravo, abych se očima spojil s Nero Wolfem a zjistil, jestli se mnou souhlasí. Jeho profil mi však napověděl, že je zcela ponořený do své role morouse a trpitele a že není ani trochu naladěný na to, aby s někým nebo s něčím souhlasil. Dalo se to čekat. V tuto dopolední hodinu by měl být podle striktního denního plánu ve sklenících na střeše svého staromládeneckého domu na Pětatřicáté západní ulici a sekýrovat Theodora Horstmana kvůli své proslulé sbírce orchidejí, dokonce by mohl mít i trochu umazané ruce. V jedenáct hodin, až by si ruce umyl, by sjel výtahem do kanceláře v přízemí, svou abnormálně velkou tělesnou schránku by usadil do abnormálně velkého křesla u psacího stolu, zazvonil by na Fritze Brennera, aby mu přinesl pivo, a začal by sekýrovat mne, Archie Goodwina. Dal by mi patřičné příslušné instrukce s přesvědčením, že bych je měl začít okamžitě plnit: sednout k psacímu stroji, napsat dopis, sledovat starostu. Protože by se mu to jevilo jako nezbytné pro zajištění příjmů a posílení reputace nejlepšího soukromého detektiva východně od San Franciska. A těšil by se na to, jak poobědvá s Fritzem. Tak by tomu bylo, kdyby - kdyby nebyl předvolaný státem New York, aby svědčil při soudním přelíčení s Leonardem Ashem. Nenáviděl chvíle, kdy mu nezbývalo, než opustit svůj dům, a zvlášť pak ty, kdy musel zasednout na lavici svědků. Jako soukromý detektiv si ovšem uvědomoval, že svědecká obsílka je rizikem povolání a že mu nezbývá než ho přijmout, jestliže chce, aby mu klienti platili. Mračno, které mu zkalilo dnešní den, však nemělo ani kousek tohoto stříbrného lemování. Leonard Ashe se totiž asi tak před dvěma měsíci zastavil v kanceláři Nero Wolfa a požádal ho, aby se ujal jeho případu, ten ho ale odmítl. A tak z toho tady nekoukají ani peníze, ani sláva. Pokud jde o mne, byl jsem k soudu předvolaný také, ale jenom pro případ, že by Mandelbaum chtěl, aby svědectví Nero Wolfa někdo potvrdil, což nebylo pravděpodobné. Já sám bych k svědectví vyzván být neměl. Pohled na Wolfův otrávený výraz nebyl nijak povznášející, a tak jsem znovu začal věnovat pozornost aktérům přelíčení. Bagby pokračoval v odpovědi na položenou otázku. "Ano, pane, dívka zasune kolíček do zdířky a řekne: ‚Rezidence paní Smithové' či ‚Byt pana Jonese', prostě to, co klient požaduje, aby říkala. Pak řekne, že paní Smithová není přítomna, a zeptá se, jestli má něco vyřídit, nebo něco jiného podle situace. Někdy volající klient dá manipulantce zvláštní pokyny pro případ, že bude volat určitá osoba." Bagby máchl rukou v dokreslujícím gestu. "Může to být cokoliv. Poskytujeme prostě speciální služby." Mandelbaum pokýval hlavou. "Myslím, že nám to dává jasný obraz o tom, čím se zabýváte. A teď, pane Bagby, podívejte se, prosím, tady na toho pána v tmavě modrém obleku, který sedí vedle policejního důstojníka. Je to obžalovaný. Znáte ho?" "Ano, pane. Je to pan Leonard Ashe." "Kdy a kde jste se s ním setkal?" "V červenci přišel do mé kanceláře na Sedmačtyřicáté ulici. Nejdřív zatelefonoval a potom se dostavil osobně." "Můžete říci, kterého července to bylo?" "Dvanáctého. V pondělí." "Co tehdy řekl?" "Ptal se na to, jak naše služby fungují, já jsem ho informoval a on řekl, že by chtěl takovou službu pro svůj domácí telefon v bytě na Třiasedmdesáté východní ulici. Zaplatil v hotovosti na jeden měsíc dopředu. Chtěl každodenní čtyřiadvacetihodinový servis." "Měl nějaké zvláštní přání?" "O nic navíc nepožádal, ale dva dny poté se spojil s Marií Willisovou a nabídl jí pět set dolarů, když -" V tu chvíli byl svědek přerušen ze dvou stran. Ze židle se zvedl obhájce Jimmy Donovan, věhlasný právní zástupce, který už deset let vévodí na seznamu úspěšných obhajob v neworských soudních síních. Ale ve chvíli, kdy otevíral ústa, aby vznesl nějakou námitku, i Mandelbaum gestem ruky s rozevřenou dlaní svědka přerušil. "Moment, pane Bagby, odpovídejte jen na to, na co jsem se ptal," skočil mu do řeči Mandelbaum. "Přijal jste Leonarda Ashe jako klienta?" "Jistě, neměl jsem důvod, proč to neudělat." "Jaké měl domácí telefonní číslo?""Rhinelander dvě-tři-osm-tři-osm.""Předal jste jeho jméno a toto číslo některé vaší telefonní ústředně?" "Ano, pane, dostalo ho pracoviště na Devětašedesáté východní ulici, které obhospodařuje telefonní okrsek Rhinelander." "Jak se jmenuje manipulantka, která měla na starosti telefonní panel s číslem Leonarda Ashe?" "Marie Willisová." V plně obsazených lavicích přihlížejících diváků to zašumělo, soudce Corbett je změřil podmračeným pohledem a dál se věnoval sledování výslechu. Bagby pokračoval. "V noci je u všech tří panelů samozřejmě jenom jedno děvče - střídají se - ale přes den má každá na starosti svůj vlastní panel. Tak je tomu pět dní v týdnu, a když je to možné i šest. Tím je zajištěno, že každá manipulantka dobře zná svoji klientelu." "A číslo Leonarda Ashe bylo na panelu Marie Willisové?" "Ano, pane." "Když jste dokončil běžné ujednání pro poskytnutí služeb Leonardu Ashovi, událo se něco, čím upoutal vaši pozornost on osobně nebo jeho telefonní číslo?" "Ano, pane." "Co to bylo a kdy? Začněte tím, kdy to bylo." Bagbymu chviličku trvalo, než se ujistil, že může začít odpovídat a nezadat si s přísahou. "Stalo se to ve čtvrtek, tři dny poté, kdy si pan Ashe objednal naše služby. Bylo to patnáctého července. Marie mi telefonovala do kanceláře a řekla mi, že by se potřebovala se mnou soukromě setkat kvůli něčemu důležitému. Zeptal jsem se jí, jestli by to mohlo počkat do šesti, až jí skončí služba, a ona souhlasila. Krátce po šesté jsem zašel do Devětašedesáté ulice. Uvedla mne do místnosti, ve které bydlila. Tam mi řekla, že den předtím jí volal Ashe a požádal, jestli by se mohli někde sejít, že s ní chce projednat nějaké detaily pro obsluhování jeho telefonního čísla. Řekla mu, že bych se toho měl zúčastnit i já, ale on trval -" Bagbymu do řeči vpadl příjemný, ale rozhodný baryton. "Dovolte, Ctihodnosti," ozval se obhájce Jimmy Donovan, který se mezitím znovu postavil, "vznáším námitku proti svědectví o tom, co si Marie Willisová a pan Ashe povídali, když svědek nebyl jejich rozhovoru přítomný." "Samozřejmě že tam nebyl," souhlasil okamžitě Mandelbaum. "Svědek vypovídá o tom, co řekla Marie Willisová jemu osobně." Soudce Corbett přikývl. "To by mělo být naprosto jasné. Rozumíte tomu, pane Bagby?" "Ano, pane." Bagby se kousl do rtu. "Chci říct: Vaše Ctihodnosti." "Pokračujte," vyzval Bagbyho Mandelbaum. "Co řekla slečna Willisová vám a vy jí?" "Řekla, že souhlasila se setkáním s Ashem, protože je to divadelní producent a jejím velkým snem bylo stát se herečkou. Že jí přitahují divadelní prkna jsem do té doby nevěděl, vím to až teď. Slečna Willisová se tedy hned po skončení služby vypravila do jeho kanceláře na Pětačtyřicáté ulici. Když s ní trochu povyprávěl a položil jí pár otázek, řekl jí - tak mi to aspoň tvrdila -, řekl jí, že by chtěl, aby poslouchala všechny hovory, které se během dne uskuteční na jeho domácím čísle. Chtěl po ní, aby kdykoli se rozsvítí světlo a ozve se volací signál, ihned jakmile světlo zhasne a signál ustane - což znamená, že u něj doma někdo zvedl sluchátko -, zasunula kolíček do zdířky a vyslechla rozhovor. A aby mu vždycky večer zavolala a řekla mu, o čem v rozhovoru šlo. Jak mi říkala, o tohle ji pan Ashe požádal. Dál mi ještě řekla, že odpočítal v bankovkách pět set dolarů a nabídl jí je s tím, že jí dá další tisícovku, když to pro něj bude

takhle dělat." Bagby se na chvíli odmlčel, aby se nadechl. Mandelbaum ho popohnal. "Řekla ještě něco dalšího?" "Ano, pane. Řekla mi, že si uvědomovala, že by ho měla briskně odmítnout, že však ho nechtěla ranit, a tak ho požádala o strpení, že si to chce jeden nebo dva dny rozmyslet. Nemohla prý kvůli tomu pořádně spát a v noci dospěla k závěru, co udělá. Uvědomila si, že jde o telefonáty Asheho manželky, a i kdyby všechno pominula, neudělá to už proto, že jde o Robinu Keanovou, která se kvůli sňatku s Ashem vzdala před dvěma lety herecké kariéry, Marie ji zbožňuje jako svůj herecký ideál a v žádném případě ji nemíní špehovat. Zároveň se rozhodla udělat tři věci: říct mi o tom, protože Ashe je můj klient a ona mojí zaměstnankyní, informovat Robinu Keanovou, protože Ashe pravděpodobně ke špehování manželky tak jako tak získá někoho jiného. Napadlo mne, že skutečným důvodem, proč to chce říct Robině Keanové, by mohlo být, že doufala -' Mandelbaum ho zastavil. "Co vás napadlo, není podstatné, pane Bagby. Řekla vám Marie i o svém třetím rozhodnutí a o tom, že ho bude realizovat a proč? "Ano, pane. Sdělila mi, že za třetí musí Ashemu říct o svém rozhodnutí informovat jeho manželku, protože hned na počátku při jejich rozhovoru mu slíbila, že všechno bude považovat za důvěrné a nechá si to pro sebe, takže teď ho chce varovat, že svůj slib ruší." "Řekla, kdy chce všechny ty tři kroky udělat?" Svědek přikývl. "Tím, že o tom všem se mnou mluvila, už vlastně udělala první. Pak mi řekla, že Ashemu telefonovala a řekla mu, že se zastaví v sedm hodin u něj v kanceláři. Byla v časové tísni, protože měla noční službu, takže v osm už měla sedět u tří telefonních panelů. Já jsem byl taky s časem na štíru a neměl jsem čas, abych to s ní víc probral. Vzal jsem ji taxíkem na Pětačtyřicátou ulici, kde má kancelář Ashe, a cestou jsem se všemožně snažil jí to rozmluvit. Ale neuspěl jsem." "Co jste jí řekl?" "Snažil jsem se ji uklidnit. Pokud by svoje předsevzetí uskutečnila, můj byznys by to asi nijak nepoškodilo, ale člověk nikdy neví, co taková věc dokáže udělat. Snažil jsem se ji přesvědčit, aby to celé nechala na mně, že za Ashem zajdu, řeknu mu, že všechno vím, že se mi s jeho nabídkou svěřila, jako se zákazníkem se s ním rozejdu, a tím to celé usne a zapomene se na to. Ona však byla pevně rozhodnuta varovat Robinu Keanovou a kvůli tomu se vyvázat z mlčenlivosti, kterou Ashemu přislíbila. Přemlouval jsem ji celou dobu, dokud nenastoupila do výtahu k Asheho kanceláři, ale odvrátit ji od jejího úmyslu se mi nepodařilo." "Jel jste nahoru s ní?" "Ne, bylo by to zbytečné. Byla rozhodnutá to udělat a já jsem proti tomu byl bezmocný." Tak takhle se mělo všechno odehrát. Připadalo mi to dost divoké. Podíval jsem se na Wolfa, ten však měl oči zavřené. Otočil jsem tedy hlavu na druhou stranu, abych viděl, jak to působí na muže v tmavě modrém obleku, sedícího vedle policejního důstojníka. Na Leonarda Ashe to zřejmě také působilo dost divoce. Se svýma zapadlýma tmavýma očima a hlubokými vráskami, táhnoucími se od koutků širokých úst po tvářích kostnatého obličeje, byl prvotřídním objektem portrétistů, kteří pro bulvární plátky načrtávají tužkou podobu kandidátů na elektrické křeslo. Celé tři dny se tu také patřičně činili. Ashe neposkytoval pro oči žádný pěkný pohled, a tak jsem se stočil doleva. Tam, v první řadě mezi diváky, seděla jeho manželka. Robina Keanová pro mne nikdy nebyla zbožňovaný ideál, ale v několika představeních jsem ji měl docela rád. Na svém prvním a jediném vystoupení v řadách diváků soudního přelíčení si dala opravdu záležet. Buď to, co dávala najevo, byla opravdová, neochvějná náklonnost manželovi nebo to jen hrála. V každém případě si však vedla velice dobře. Neměla na sobě žádné křiklavé šaty, seděla tiše, nesnažila se však předstírat, že není mladá a krásná. Každého musela napadnout otázka, jak se právě ona a její starší a málo pohledný manžel dali dohromady, a všem to tu vrtalo hlavou. Jeden extrémní názor hlásal, že on je pro ni vším a musí být úplně padlý na hlavu, jestli ji podezírá z nějakého flirtu. Opačný extrém tvrdil, že odešla z divadelní scény jen proto, aby měla víc času na své promiskuitní hrátky, a pokud tohle Ashe nevěděl dřív, je velký trouba. Můj názor byl někde uprostřed mezi těmito extrémy, nebyl jsem schopen k jednomu z nich se přiklonit. Když na ni člověk pohlédl, mohl mít dojem, že má před sebou anděla. Když jsem se podíval na něj, muselo se stát něco opravdu drastického, že vypadá tak bídně, i když dvouměsíční věznění na základě obvinění z vraždy jistě také patřičně zapracovalo. Mandelbaum se snažil ujistit porotce, že slyšeli dobře: "Takže jste s Marií Willisovou nevyjel výtahem do Asheho kanceláře."
"Ne, pane."
"Ani později, když ona už odjela nahoru?
"Ne, pane."
"Setkal jste se s Ashem toho večera?"
"Ne, pane."
"Mluvil jste s ním onoho večera telefonem?"
"Ne, pane."
Jak jsem se tak díval na Bagbyho, a před mýma očima už přepochodovala spousta lidí, na které pršela jedna otázka za druhou, dospěl jsem k závěru, že buď vypovídá naprosto upřímně nebo je to prvotřídní lhář, čemuž však nenasvědčoval jeho hlas. Mandelbaum pokračoval. "Co jste dělal dál toho večera poté, co Marie Willisová nastoupila do výtahu k Asheho kanceláři?" "Šel jsem na večeři, kterou jsem měl dohodnutou s jedním přítelem v restauraci Hornby's na Dvaapadesáté ulici, a potom, kolem půl deváté, jsem se odebral do své trafalgarské kanceláře na Šestaosmdesáté ulici na Broadwayi. Mám tam šest telefonních panelů a službu měla nová dívka, tak jsem tam s ní chvíli zůstal. Pak jsem si vzal taxík a přes park odjel domů, do svého bytu na Sedmdesáté východní ulici. Brzy poté, co jsem dorazil domů, volala policie a sdělila mi, že Marie Willisová byla nalezena v mé kanceláři Rhinelander. Dostavil jsem se tam, jak nejrychleji jsem uměl. Před domem jsem narazil na dav lidí a jeden policejní důstojník mne vzal dovnitř." Odmlčel se, polkl a trochu povystrčil bradu. "Ještě ji neodnesli. Sundali jí šňůru se zástrčkou z krku, ale zatím s ní nehýbali. Ležela bez hnutí na desce před panelem se zdířkami. Požádali mne, abych ji identifikoval, a já jsem -" Svědka nikdo nevyrušil, mne ano. Ucítil jsem zatahání za rukáv a uslyšel zašeptání do ucha - "Zvedněte se, odcházíme." Nero Wolfe se protáhl podél dvou párů nohou v uličce a zamířil k zadní stěně soudní síně. Pohyboval se rychleji a ladněji, než by se vzhledem k jeho tělesným proporcím dalo očekávat. Šel jsem za ním ke dveřím. Vyšli jsme na chodbu a vůbec nikdo nám nevěnoval pozornost. Napadlo mne, že k odchodu ho přimělo neodbytné životní nutkání zatelefonovat Theodorovi, aby mu sdělil, že by měl něco udělat s orchidejemi. Wolfe však bez povšimnutí minul telefonní budku,

zamířil k výtahu a zmáčkl knoflík směrem dolů. Protože kolem nás bylo plno lidí, na nic jsem se ho neptal. Vystoupil v přízemí a vykročil na Centre Street. Na chodníku se zastavil. K žulové soudní budově byl otočený zády a konečně promluvil. "Vezmeme si taxi, ale nejdřív vám řeknu pár slov." "Ne, pane," řekl jsem rozhodně. "Napřed budu mluvit já. Křížový výslech už nemusí trvat dlouho, Mandelbaum může s tím svědkem každou chvíli skončit, snad jen Donovan to může trochu protáhnout nějakými dalšími otázkami. A vám bylo přece řečeno, abyste obzvlášť sledoval Bugbyho výpověď. Jestliže chcete taxi, znamená to, že jedete domů, a právě to bude -" "Nejedu domů. To nemohu udělat." "Správně. Protože pokud byste to udělal, bez milosti by vás přitáhli zpátky a stálo by vás to pořádnou pokutu za pohrdání soudem. To zatím nemluvím o sobě. I já mám předvolání k soudu pod pohrůžkou trestu, takže se vracím do soudní síně. A kam máte namířeno vy?" "Do domu číslo 618 na Devětašedesáté východní ulici." Vytřeštil jsem na něho oči. "Toho jsem se vždycky obával. Něco se vás dotklo?" "Ano. Cestou vám to vysvětlím." "Já se vracím do soudní síně." "Ne. Budu vás potřebovat." Jako každý člověk i já jsem rád, když mne někdo potřebuje. A tak jsem se obrátil, zamával na taxikáře, a když předjel, otevřel jsem dveře auta. Wolfe se nasoukal dovnitř a já za ním. Zatímco se usazoval a připoutával, aby ho tento dopravní prostředek na kolech co nejméně ohrožoval, řekl jsem taxikáři, kam chceme jet, a vůz se dal do pohybu. "Spusťte," obrátil jsem se na Wolfa. "Už jste mi mockrát musel něco vysvětlovat, ale tentokrát to bude zapotřebí ještě víc." "Je to absurdní," konstatoval. "To tedy je. Proberme to celé znovu." "Mám na mysli základní tvrzení pana Mandelbauma. Připustil bych, že pan Ashe to děvče zavraždil. Připustil bych, že rozpoložení mysli, do kterého se ve vztahu k manželce dostal, mohlo dospět do stadia šílenství, a tak by motiv činu, jak ho naznačuje tento svědek, mohl odpovídat skutečnosti. Pan Ashe ale není blbec. Podle všech uvedených okolností - a velice pochybuji, že by se dala výpověď pana Bagbyho zpochybnit - odmítám uvěřit, že pan Ashe je takový hlupák, aby se v inkriminované době vydal do té kanceláře a tam ji zavraždil. Byl jste u toho, když přišel a žádal mne, abych se ujal jeho případu. Tak teď mi řekněte, věříte tomu všemu?" Zavrtěl jsem hlavou. "Zatímco vy se v tom rozebíráte, já poslouchám. Ale taky čtu noviny a pohovořil jsem si o tom s Lonem Cohenem z Gazette a nemusí to být tak, že tam Ashe šel, aby ji zabil. On si to vykládá tak, že Ashemu volal nějaký muž, jehož hlas neznal, a vyzval ho, aby se spolu sešli v Bagbyho provozovně na Devětašedesáté ulici, protože si myslí, že by to společně Marii mohli vymluvit. Ashe se tam hned vypravil a našel dveře provozovny otevřené dokořán. Vešel dovnitř a uviděl Marii s drátem, zařezávajícím se jí do krku. Otevřel okno a volal o pomoc policii. Jestli se vám však spíš líbí, že Bagby teď prostě lže, když říká, že Ashemu nikdy netelefonoval, a že Bagby je tak dobrý obchodník, že by raději zabil zaměstnance, než aby ztratil zákazníka -" "Fuj, tohle není to, co by se mi líbilo, to se mi vůbec nelíbí. Na druhé straně se mi nelíbilo sedět tam na tý zatracený dřevěný lavici a čuchat tu navoněnou ženskou přede mnou. Za chvíli by mě povolali jako svědka a moje svědectví, jak víš, by mohlo prakticky být jen potvrzením svědectví pana Bagbyho. Tahle představa byla pro mne nesnesitelná. Jsem přesvědčený, že bude-li pan Ashe odsouzen za vraždu na základě obžaloby, jak ji prezentuje zástupce obvodního státního žalobce Mandelbaum, bude to justiční hřích, u kterého se mi nechce asistovat. Nebylo pro mne lehké zvednout se a odejít, protože nemohu odjet domů. Pokud bych to udělal, přijdou a odtáhnou mne zpátky do svědecké lavice." Zabodl jsem do něho svůj pohled. "Jestli jsem to správně pochopil, nejste schopný přenést přes srdce, že Ashe bude potrestaný za vraždu, protože máte velké pochybnosti o tom, že ji spáchal. A tak raději berete do zaječích, je to tak?" Taxikář trochu stočil hlavu, aby nám koutkem úst sdělil: "Ten je vinej, na to vemte jed." Ignorovali jsme ho. "Jste dost blízko," řekl Wolfe. "Ale to není všechno, viďte? Jestli považujete za důležité, abych utíkal spolu s vámi, a přitom si koledujete i o pořádnou pokutu za pohrdání soudem, tak řekněte rovnou, že pochybujeme o vině pana Ashe, i když ten už je jaksepatří ocejchovaný, protože o Mandelbaumovi se ví, že by nešel k soudu, kdyby neměl jistotu, že vyhraje. Také přiznejte, že náš bankovní účet potřebuje pořádnou injekci, což je pravda. Porozhlédneme se tedy, nenajdeme-li něco, do čeho bychom strčili Mandelbaumovi nos, a když potom Ashe projeví patřičnou vděčnost, nějaká mizerná pokuta pro nás bude směšný pakatel. Jinak bychom jako obvykle postupovali tak, že byste pro mne vymyslel kupu pokynů, co všechno mám udělat, a sám byste šel domů, četl nějakou knížku a dobře poobědval. To však tentokrát nepřichází v úvahu, protože by vás vyčmuchali a vy byste se musel s nimi vrátit do soudní síně. A tak se teď musíme do toho pustit spolu. Pokud je to, jak říkám, pak je to docela pěkný den a musím přiznat, že od té ženy se opravdu linula silná vůně parfému. A protože na to mám nos, myslím, že to byl Tissot's Passion Flower, jehož pouhá unce stojí celých osmdesát dolarů. Co budeme dělat na Devětašedesáté ulici?" "Nevím." "Dobrý. Já taky ne."

2.

Byl to starý, zašlý čtyřpatrový dům, jehož cihly byly naposledy natřené žlutou barvou už před drahnou dobou, asi tak v letech, kdy jsem začal pracovat pro Nero Wolfa. Ve vestibulu jsem zmáčkl knoflík u štítku s označením Bagby Answers Inc. Ozvalo se klapnutí, otevřel jsem dveře a s Nero Wolfem jsme rychlým krokem zamířili malou špinavou vstupní halou ke schodům a po nich do zvýšeného přízemí. Pan Bagby za nájemné a úklid moc neutrácel. Před námi se směrem k průčelí domu táhla chodba, na jejímž konci byly otevřené dveře do místnosti. Když jsme se k nim blížili, nechal jsem Wolfa jít jako prvního, protože jsem nevěděl, jestli se budeme vydávat za prodavače smetáků nebo za instalatéry. Zatímco Wolfe začal rozmlouvat s děvčetem za psacím stolem, já jsem se věnoval letmé obhlídce místa. Tak tady byla spáchaná ta vražda. Tři okna v čele místnosti poskytovala přímý výhled do ulice. Protější stěnu zaplňovaly tři telefonní panely, u nichž seděly tři ženy se sluchátky na uších. Všechny otočily hlavy a zvědavě se dívaly, kdo přišel. U psacího stolu, který stál poblíž okna, sedělo děvče a před ním stál normální telefonní přístroj, psací stroj a další věci, které patří k vybavení kanceláře. "Jmenuji se Wolfe a přicházím rovnou ze soudní síně, kde se projednává případ obžalovaného Leonarda Ashe," spustil na ni bez průtahů Nero Wolfe a hlavou pokynul ke mně. "To je pan Goodwin, můj asistent. Ověřujeme doručení obsílek k podání svědectví při probíhajícím soudním líčení a to jak ze strany obžaloby, tak obhajoby. Obdržela jste předvolání k soudu za účelem svědecké výpovědi?" Díky vzezření, způsobu vystupování a použitému tónu sdělení jen jedna žena ze sta by zaváhala a chtěla nějaké bližší vysvětlení,

tahle dívka s dlouhým úzkým obličejem však jí nebyla. Upírala na něj oči a zavrtěla hlavou. "Ne, neobdržela." "Jak se jmenujete, prosím?" "Pearl Flemingová." "Vy jste tady patnáctého července nepracovala." "Ne, já jsem byla na jiném pracovišti naší firmy. Tehdy tu ani nestál tenhle psací stůl. Telefonáty do této provozovny vyřizovala přímo jedna z manipulantek." "Rozumím." Tón jeho hlasu naznačoval, že dívka má obrovské štěstí, že pro ni projevil porozumění. "Jsou tady slečny Hartová, Velardiová a Weltzová?" Překvapením se mi chtělo povytáhnout obočí, ale odpustil jsem si to a konec konců na tom zas tak moc nebylo. Pravda, už je to pár týdnů, kdy se tato jména objevila v novinách, Wolfovi však v případech vražd nikdy nevypadlo z paměti jediné slovo. Jeho systém jak všechno v mozku uchovat byl opravdu obdivuhodný, lepší než systém mého kamaráda Saula Panzera a to už je co říct. Pearl Flemingová ukázala k telefonním panelům. "Tamhle na kraji sedí slečna Hartová. Její sousedka je slečna Velardiová a vedle ní slečna Yerkesová. Ta nastoupila po té události, nahradila slečnu Willisovou. Slečna Weltzová tu není, má dnes volno. Ty tři dostaly předvolání k soudu, ale -" Odmlčela se a otočila hlavu. Žena u krajního panelu sňala sluchátka z uší, vstala a vydala se k nám. Byla stará asi jako já, měla bystré hnědé oči, hubený obličej a ostrou bradu, kdyby byla mrožem, mohla by ji používat jako kýl ledoborce na drcení ledových příkrovů. "Nejste Nero Wolfe, ten detektiv?" zeptala se. "Jsem," přitakal. "Vy jste Alice Hartová?" Otázku nechala bez povšimnutí. "Co si přejete?" Wolfe o krok ustoupil. Neměl rád, když se někdo ocitl v tak těsné blízkosti, zvlášť když to byla žena. "Potřebuji určité informace, madam. Byl bych rád, kdybyste mi vy, Bella Velardiová a Helena Weltzová odpověděly na několik otázek." "My nic nevíme." "V tom případě se nic nedovím, přesto se však o to pokusím." "Kdo vás poslal?" "Prostě jsem se sem vydal. Ve všeobecně rozšířeném názoru, že Marii Willisovou zavraždil Leonard Ashe, je totiž jedna zásadní nesrovnalost a já nesrovnalosti nemám rád. Vyvolávají ve mně zvědavost. A pokud jsem zvědavý, pak se pochybností zbavím jediným způsobem: odhalením pravdy. O to mi teď jde. A jestli to stihnu včas, abych zachránil život pana Ashe, tím líp. V každém případě však už za tím jdu a nic mne nezastaví. Jestli vy a vaše kolegyně odmítnete odpovídat na mé otázky dnes, není všem dnům konec, přijdou dny další - a s nimi i další možnosti a způsoby, jak se dopátrat pravdy." Z tváře Alice Hartové se dalo vyčíst, že znejistěla. Brada jí ztuhla a chvíli se zdálo, že mu řekne, aby šel do háje, pak ale sjela očima ke mně a rozhodla se, že na to přistoupí. Obrátila se k děvčeti, které sedělo u psacího stolu. "Sedneš si k mému panelu, Pearl? Nebude to trvat dlouho." A úsečně řekla Wolfovi: "Půjdeme do mého pokoje. Tudy." Otočila se a vykročila. "Moment, slečno Hartová." Wolfe se také pohnul. "O jedné okolnosti se v novinách nepsalo." Zastavil se u prostředního panelu za Bellou Velardiovou. "Mrtvé tělo Marie Willisové bylo nalezeno opřené o desku před telefonními panely. Když vrah dorazil, asi u nich seděla. Vy všechny však tady bydlíte, je to tak?" "Ano." "Jestli byl vrahem pan Ashe, jak věděl, že v té době je na pracovišti sama?" "To nevím. Asi mu to řekla. A to je ta nesrovnalost?" "To víte, že ne. Dejme tomu, že se mu s tím svěřila a že po jeho příchodu spolu hovořili, on si počkal, až se ozve volací tón, na panelu se rozsvítí světlo a ona se k němu otočí zády. Je to drobnost, ale raději bych mluvil s někým, kdo mne jednoznačněji přesvědčí, že tu opravdu byla sama. Protože to bylo malé a útlé děvče, nemohu ani vás osobně vyloučit z podezření" v té chvíli ukázal i na ostatní, "a ani žádnou z vás. Ne že bych už teď byl připravený obvinit vás z vraždy." "To doufám," s úsměškem poznamenala Alice Hartová, otočila se, vykročila směrem k vstupním dveřím a pokračovala do úzké haly. Následoval jsem ji, těsně za Nero Wolfem, a myslel jsem si, že její reakce jsou trochu přehnané. Za daných okolností by bylo přirozené, kdyby se slečna Velardiová a Yerkesová za námi otočily, ale neudělaly to. Obě zůstaly zkoprněle sedět na svých židlích, oči upřené na panely. V hlase Alice Hartové jsem si všiml náznaku úlevy, když se Wolfa zeptala, jestli to je ta nesrovnalost. Pokud jsem měl v tomto směru špatný postřeh, měl bych se začít zabývat jinou činností. Místnost Alice Hartové, to bylo překvapení. Za prvé byla velká, mnohem větší než ta s telefonními panely. Za druhé jsem si všiml, třebaže nejsem žádný obzvláštní znalec, zarámovaného obrazu v červené, žluté a modré barvě, který visel na stěně nad římsou krbu a který mohl být skutečným dílem van Gogha. Byl větší a lepší, než jaký měla Lily Rowanová. Zahlédl jsem, že Wolfe si obrazu také všiml, když se usazoval do křesla, které skýtalo dostatek prostoru dokonce i pro něho. Přitáhl jsem si volné křeslo, slečna Kartová se mezitím posadila proti nám na pohovce a společně jsme tak vytvořili skupinku. Jen dosedla, hned se ozvala. "V čem tedy spočívá ta nesrovnalost?" Nero Wolfe zavrtěl hlavou. "Na kladení otázek jsem tu já, slečno Hartová, ne vy." Prstem ukázal na van Gogha. "Kde jste přišla k tomu obrazu?" Zadívala se na stěnu a potom se očima vrátila k Wolfovi. "Do toho vám nic není." "To máte svatou pravdu. Aby ale bylo jasno. Vy jste samozřejmě byla vyslýchaná policií a státním zastupitelstvím. Ti lidé se však drželi zpátky, protože se domnívali, že pachatelem je Leonard Ashe. Já tuto domněnku odmítám a musím tudíž najít jiného pachatele. Proto budu klást nepříjemné otázky vám a každému, kdo bude přicházet v úvahu. A teď pokud jde o vás a ten obraz. Jestli mi odmítnete říct, jak jste k němu přišla, nebo když mne vaše odpověď neuspokojí, nasadím na to schopného člověka, který si s tím poradí. Neuniknete tím, že se budete snažit tahat mne za nos, madam. Rozmyslete si, podstoupíte-li rozhovor se mnou teď a tady nebo jestli chcete, aby vaši přátelé a známí byli vystaveni vyšetřování nepříjemně dotěrných lidí. Pokud dáváte přednost druhé alternativě, neztrácejte se mnou čas a já si promluvím s některou z vašich kolegyň." Znovu se rozhodovala. Pohled, kterým Wolfa probodávala, napovídal, že je docela dobré, že jsem tu s ním coby bodyguard. Snažila se získat čas. "Opravdu záleží na tom, jak jsem se dostala k tomu obrazu?" "Asi nezáleží. Možná že pokud jde o vás, vůbec na ničem nezáleží. Takový obraz je ale drahocenný poklad a tady není na správném místě. Patří vám?" "Ano. Koupila jsem ho." "Kdy?" "Asi tak před rokem. Od jednoho obchodníka s obrazy." "Věci v tomto pokoji jsou vaše?" "Ano. Mám ráda - no, ten obraz je taková moje extravagance, jediná, kterou jsem si dovolila." "Jak dlouho pracujete u této firmy?" "Pět let." "Jaký máte plat?" Ocitla se na tenkém ledě. "Osmdesát dolarů týdně." "To je ovšem na takovou extravaganci dost málo. Dědila jste? Pobíráte alimenty? Máte nějaké další příjmy?" "Nikdy jsem nebyla vdaná. Měla jsem nějaké úspory a chtěla jsem - prostě jsem po něčem takovém toužila. Když si šetříte patnáct let, pak snad máte na něco podobného právo." "To tedy máte. Kde jste byla toho večera, kdy došlo k zavraždění Marie Willisové?" "Byla jsem v Jersey, vyjela jsem si autem s přítelkyní Bellou Velardiovou. Chtěly jsme se trochu zchladit, tenkrát byla horká noc. Vrátily jsme se po půlnoci." "Jely jste vaším

autem?" "Ne, půjčily jsme si auto od Heleny Weltzové. Má jaguára." Nadzvedlo se mi obočí a vmísil jsem se do hovoru. "Jaguár, to je pěkný fáro," naznačoval jsem Wolfovi. "Vy byste se ale do něj nevešel. Když připočteme daně a ostatní poplatky, nevešel byste se ani do jeho ceny." Wolfe si mne změřil pohledem a pak se znovu zahleděl na ni. "Jestli znáte někoho, kdo by mohl mít důvod zavraždit Marii Willisovou, se vás policie samozřejmě ptala. Znáte někoho takového?" "Ne." Už se nepohybovala na tak tenkém ledě. "Byly jste přítelkyně?" "Ano, dost jsme se přátelily." "Požádal vás někdy nějaký klient, abyste odposlouchávala rozhovory, které se uskutečňují na jeho telefonním čísle?" "To víte že ne." "Věděla jste o tom, že slečna Willisová chtěla být herečkou?" "Ano, to jsme věděli všichni. "Pan Bagby říká, že to nevěděl." Trochu jí poklesla brada. "Byl jejím zaměstnavatelem. V jeho případě je docela dobře možné, že mu to nebylo známo. Kdy jste s ním mluvil?" "Nemluvil jsem s ním. Slyšel jsem, když to říkal jako svědek při soudním přelíčení. Věděla jste o vztahu slečny Willisové k Robině Keanové?" "Ano, to jsme také všechny věděly. Marie občas předváděla Robinu Keanovou v jejích rolích." "Kdy vám řekla o svém rozhodnutí říct Robině Keanové, že manžel Leonard Ashe na ní chce, aby sledovala její telefonnáty?" Slečna Hartová svraštila čelo. "Neřekla jsem, že by se mně s tím svěřila." "A řekla vám to?" "Ne." "Řekl vám to někdo jiný?" "Ano, slečna Vellardiová. Té se Marie svěřila. Můžete se jí na to zeptat." "To udělám. Znáte Guye Ungera?" "Ano, znám. Ale ne moc dobře." Wolfe rozehrával hru, kterou jsem měl možnost pozorovat u něj často. Jen tak mechanicky vrhal koule do prostoru na kulečníkovém stole a pozoroval, jak se odrážejí a co to udělá. Takovým způsobem se dá docela dobře postupovat ve chvíli, kdy nevíte jak dál, čeho se chytit. Může to však zabrat celý den a Wolfe neměl času nazbyt. Kdyby některá z děvčat na pracovišti u panelů vyrozuměla o nás policii nebo státní zastupitelství, byli by tu hned za námi. Pokud jde o Guye Ungera, to bylo další jméno, které se objevovalo v novinářských úvahách. Měl to být přítel Marie Willisové, ale kdo ví, jak tomu bylo ve skutečnosti? Mezi žurnalisty na to byly rozdílné názory. Podle slečny Hartové Guy Unger a Marie spolu rádi pobývali, k ničemu jinému však v jejich vztahu nedošlo - alespoň podle jejího mínění. Nevěděla o žádné krizi mezi nimi, která by přiměla Ungera ukončit toto přátelství telefonní šňůrou. Wolfe dalších pět minut pokračoval ve své hře, kdy posílal různé koule z různých úhlů do prostoru. Potom se najednou zvedl. "Stačí," řekl. "Aspoň pro tuto chvíli. Promluvím si se slečnou Velardiovou." "Pošlu vám ji sem," dávala Alice Hartová najevo snahu spolupracovat a rychle vstala. "Její místnost je hned vedle," vykročila, "tudy." Zřejmě nás nechtěla nechat samotné se svým van Goghem. Na zásuvce prádelníku byl zámeček, jehož otevření by mi asi nezabralo víc než dvacet vteřin, a přímo mne svrběla ruka, abych se do toho mohl pustit. Wolfe však se vydal za Alicí Kartovou, a tak jsem ho následoval - nejdřív vpravo, potom chodbou k dalším dveřím, otevřeným dokořán. Dovedla nás k nim a zamířila na svých nízkých podpatcích k místnosti s telefonními panely. Wolfe vešel otevřenými dveřmi dovnitř a já za ním. Tato místnost byla úplně jiná - o něco menší, na stěnách nevisel žádný van Gogh a vybavená byla nábytkem, jaký se dal očekávat. Lůžko nebylo ustlané. Wolfe se na chvíli zastavil a zamračil se, pak se opatrně posadil do křesílka, které bylo ošuntělé a pro něj moc malé. Úsečně mi řekl: "Poohlédněte se tady." Provedl jsem. Bella Velardiová si libovala v tom, že všechno nechávala zotvírané. Dveře na záchod stejně jako většina zásuvek toaletního stolku a dvou skříní byly více méně dokořán. To je také jeden z důvodů, proč se nežením. S manželkou je spojeno riziko, že si člověk začne zvykat na nepořádek. Chtěl jsem se pokusit zavřít dveře od záchodu. Protože jsem však neměl mačetu, abych si proklestil cestu džunglí všemožných hadrů a harampádí, nechal jsem je dokořán a vydal se ke knihovně u protější stěny místnosti. Na malém stolku tam ležel stoh paperbacků, úplně nahoře trůnil titul Stačí jedna chybička, na jehož obálce se prsatá šťabajzna chvěla hrůzou před svalnatým paviánem. Byla tu také hromádka výtisků časopisů Racing Form a Track Dope, zaměřených na dostihový sport a sázení. "Ta ženská je dobroděj," poznamenal jsem. "Ona přispívá na šlechtění koní." "Co máte na mysli?" "Věnuje se dostihovému sázení." "Hodně prohrává?" "Určitě nevydělává. Jak moc prohraje, to záleží na tom, kolik vsází. Budou to ale asi slušný prachy, protože kvůli tomu odebírá dva speciální časopisy." Nero Wolfe zamumlal. "Podívejte se do všech zásuvek. A poslední z nich zavírejte, až sem bude přicházet. Chci vědět, kolik naší drzosti jsou ta stvoření ochotna tolerovat." Dal jsem se do plnění pokynu. V šesti zásuvkách větší skříně neměla nic jiného než různé oblečení a já se nezdržoval jeho probíráním. Zevrubnější prohlídka sice mohla pod stohem nylonek odkrýt ukrývané poklady, na to ale nebyl čas. Všechny zásuvky jsem zavřel, abych jí dal najevo své mínění o tom, že nechává všude všechno zotvírané. Zásuvky toaletního stolku také nebyly ničím zajímavé. V druhé zásuvce menší skříně jsem mezi dalšími věcmi objevil hromádky fotografií, většinou nezarámované snímky. Když jsem je zběžně prohlížel, aniž bych očekával cokoli objevného, jeden z nich přece jenom upoutal moji pozornost. Byla na něm Bella Velardiová s dalším děvčetem a mezi nimi stál muž. Všichni na sobě měli plavky a za nimi se zvedala hladina oceánu. Šel jsem a fotografii jsem podal Wolfovi. "Co tomu říkáte?" zeptal jsem se. "Znám toho chlapa z novin. Tahle fotka je asi tak dva měsíce stará, ale mohu se mýlit." Wolfe fotografii naklonil, aby na ni bylo od okna líp vidět. Pokýval hlavou. "Guy Unger." Fotografii strčil do kapsy. "Najděte ještě nějakou." "Pokud tu vůbec ještě nějaká je." Vrátil jsem se k fotografiím. "Může se však stát, že si s ní ani nepromluvíte. Jsme tu sami už dobré čtyři minuty. Buď ji slečna Hartová do všeho detailně zasvěcuje nebo zatelefonovaly o pomoc a v tom případě -" Ozval se klapot vysokých podpatků na podlaze chodby, která byla bez koberce. Zavřel jsem druhou zásuvku, otevřel jsem třetí a ve chvíli, kdy klapot dospěl ke dveřím a žena stanula v místnosti, jsem se zabýval jejím obsahem. Beze spěchu jsem zásuvku uzavřel, čelem jsem se otočil k Belle Velardiové a čekal, že se do mne rozhorleně pustí, ale nestalo se tak. Ostrý pohled jejích černých očí a drzý výraz drobné tváře sice nasvědčovaly, že se určitě dokáže parádně naštvat, její nervy však byly zaměstnané něčím jiným. Rozhodla se předstírat, že mne nepřistihla při prohlížení zásuvek, a to bylo absurdní. Když k tomu připočtu další okolnosti, pak je skoro zaručené, že tyto telefonní manipulantky nemají čisté svědomí. Bella Velardiová spustila nakřáplým hlubokým hlasem: "Slečna Hartová mi řekla, že se mne chcete na něco zeptat." Mezitím si sedla na kraj neustlané postele a prsty jejích rukou se sevřely v pěst. Wolfe ji pozoroval napůl přivřenýma očima. "Víte, slečno Velardiová, co to je hypotetická otázka?" "Samozřejmě." "Jednu takovou vám položím. Když požádám tři speciální vyšetřovatele, aby zjistili, kolik jste v posledním roce prosázela na koníčkách, jak dlouho jim podle vás bude trvat, než dospějí k

výsledku?" "Proč se ptáte, já -" krátce se na něj podívala přes své pěkné dlouhé řasy. "Nevím." "Já ano. Když budou mít štěstí, tak jim to potrvá pět hodin. Když ho mít nebudou, tak to zjistí za pět dnů. Pro vás by bylo jednodušší, kdybyste mi to řekla sama. Kolik jste prohrála?" Znovu se na něj krátce podívala. "Jak víte, že jsem vůbec něco prohrála?" "Já to nevím. Ale tady pan Goodwin, který je vynikajícím vyšetřovatelem, podle časopisů na vašem stolku dospěl k závěru, že jste notorický sázkař. Jestli tomu tak je, pak je pravděpodobné, že si vedete záznamy o tom, kolik vyhráváte a kolik prohráváte." Wolfe se obrátil ke mně. "Pokračujte v prohlídce, Archie. Podívejte se, jestli tam ty záznamy nejsou." Pak se znovu vrátil k slečně Velardiové. "Jestli chcete, slečno Velardiová, můžete mu pomoci. Abyste měla jistotu, že nejde o žádnou zlodějnu." Vydal jsem se k menší skříni. Nero Wolfa se zřejmě drželo štěstí. Jestliže tohle přijala a nevolá policii, nebude asi vražedkyní, ale určitě má nějaké citlivé místo, na které si nechce nechat sáhnout. A opravdu nezůstala jen tak trpně sedět. Když jsem vzal držadlo zásuvky, abych ji otevřel, Bella Velardiová rozvázala. "Podívejte, pane Wolfe, jsem připravena říci vám úplně všechno, co chcete vědět. Úplně všechno!" Trochu se k němu nahnula, pěsti měla pořád sevřené. "Slečna Hartová mi říkala, že nesmím být překvapena ničím, na co se budete ptát, ale mne to přesto zaskočilo a jsem asi trochu rozčilená. To, že ráda sázím na koně, není žádné tajemství, ale částky, které sázím -, to bývá různé. Abyste rozuměl, mám přátele, kteří - no, kteří nechtějí, aby se o nich vědělo, že sázejí, a tak mi dávají peníze, abych sázela za ně. Takže to bývá kolem sta dolarů za měsíc, někdy víc, možná až dvě stovky." Pokud ráda sázela i na něco jiného než na koně, pak bych klidně vsadil deset dolarů na to, že je parádní lhářkou. Protože Wolfe se ani neobtěžoval zeptat se na jména těch přátel, určitě by si přisadil také. Jenom pokýval hlavou. "Kolik dělá váš plat?" "Beru jen šedesát pět dolarů, takže sama nemůžu moc sázet." "Jistě. Řekněte mi něco o oknech, která jsou v přední místnosti. Za letního počasí, když tam v noci má službu jen jedna z vás, necháváte okna otevřená?" Zbystřila pozornost. "Když je horko, tak ano. Obvykle to okno uprostřed. Pokud je však vedro, tak i všechna tři." "A rolety máte také vytažené?" "Ano." "Patnáctého července bylo horko. Byla tehdy v noci okna otevřená?" "Nevím. Nebyla jsem tam." "Kde jste byla? "Byla jsem v Jersey, vyjela jsem si v autě s přítelkyní Alicí Kartovou. Abychom se trochu zchladily. Vrátily jsme se po půlnoci." Tak to je báječné, napadlo mne. Tím by mohlo být jasno. Dá se totiž předpokládat, že jedna žena by mohla lhát, ale určitě ne dvě. Wolfe z ní nespouštěl oči. "Pokud byla patnáctého července okna otevřená a rolety vytažené, což můžeme říci téměř s jistotou, odhodlal by se někdo při plných smyslech zavraždit Marii Willisovou, když bylo dovnitř tak vidět? Co si o tom myslíte?" Nereagovala na otázku přímo. "Proč, ne," vedla rozhovor sama se sebou. "To by byla - ne, nemyslím, že by to někdo tak udělal." "To znamená, že ten, kdo to udělal - ať už to byla žena nebo muž-, musel před činem zavřít okna a stáhnout rolety. Jak mohl něco takového udělat Leonard Ashe, aniž by svým jednáním nevyplašil slečnu Willisovou?" "To nevím. Mohl třeba - ne, nevím." "Mohl třeba co?" "Nic. Já nevím." "Jak dobře znáte Guye Ungera?" "Znám ho dost dobře." Dostala přesné informace. Tuto otázku čekala. "V posledních dvou měsících jste se s ním setkávala často?" "Ne, jen velmi málo." Wolfe sáhl do kapsy, vytáhl fotografii a nabídl ji Belle Velardiové. "Kdy byl udělaný ten snímek?" Zvedla se z postele, aby si fotografii vzala, ale Nero Wolfe ji dál svíral v prstech. Prohlédla si fotografii, z úst jí vyšlo "Ach, tahle -" a znovu si sedla. Najednou však vybuchla, dala průchod dosud potlačovanému rozhořčení. "Vzal jste ji v mé zásuvce! Co ještě jste vzal?" Vyskočila a celé její tělo se třáslo. "Vypadněte odsud! Vypadněte a už se sem nevracejte!" Wolfe zasunul fotografii zpátky do kapsy, zvedl se z křesílka a řekl: "Pojďte, Archie, tady to už asi skončilo." Vydal se ke dveřím a já za ním. Právě překračoval práh, když Bella Velardiová prolétla kolem mne, popadla ho za ruku a táhla ho zpátky. "Počkejte, tak jsem to nemyslela. To já jen tak někdy vzplanu. Já jenom - mně na té fotce nezáleží." Wolfe uvolnil ruku ze sevření a vytvořil si kolem sebe trochu volného prostoru. "Kdy byl vyfocený ten snímek?"
"Asi tak před dvěma týdny - v neděli před dvěma týdny."
"Kdo je ta druhá žena?"
"Helena Weltzová."
"Kdo vás fotografoval?"
"Muž, který byl s námi."
"Jak se jmenuje?"
"Jmenuje se Ralph Ingalls."
"Guy Unger byl partnerem slečny Weltzové nebo váš?"
"Proč, my - my jsme prostě byli spolu."
"Nesmysl. Dva muži a dvě ženy nejsou nikdy jen tak spolu. Jak jste byli spárovaní?" Wolfe sjel pohledem na křesílko, které před chvílí opustil, ale zřejmě se rozhodl, že se nebude unavovat návratem k němu. "Takže když slečna Willisová nebyla už mezi živými, zájem pana Ungera se soustředil na slečnu Weltzovou?" "Nevím o nějakém jeho ‚soustředění'. Pokud já vím, tak se jeden druhému líbí." "Jak dlouho tu pracujete?" "V této kanceláři od chvíle, kdy se před rokem otevřela. Předtím jsem byla dva roky v provozovně Trafalgar." "Kdy vám slečna Willisová řekla, že je rozhodnuta říci Robině Keanové o přání jejího manžela?" Tuto otázku také očekávala. "V den, kdy se to stalo, v úterý patnáctého července ráno." "Schvalovala jste jí to?" "Ne, neschvalovala. Myslela jsem, že by ho prostě měla odmítnout a zapomenout na to. Řekla jsem jí, že si říká o problémy a že si je takhle může vykoledovat. Ona však byla tak zamilovaná do Robiny Keanové -" Bella pokrčila rameny. "Nechcete si sednout?" "Ne, děkuji. Kde je slečna Weltzová?" "Dnes má volno." "Já vím. Kde ji mohu najít?" Bella Velardiová otevřela ústa a zase je zavřela. Znovu je otevřela. "Nevím to určitě. Počkejte chvilku," řekla a její kroky opět zazněly na podlaze haly, kterou se vydala do přední kancelářské místnosti. Trvalo něco přes dvě minuty, než se vrátila zpátky a ohlásila: "Slečna Hartová myslí, že se právě zdržuje v jednom malém místě v okrese Westchester severně od Bronxu, které si pronajala na léto. Chcete, abych jí tam zatelefonovala a zjistila to?" "Ano, kdybyste byla od té dobroty." Znovu se vydala do kanceláře a my za ní. V místnosti seděla ostatní tři děvčata u telefonních panelů. Wolfe jen tak stál a podmračeným zrakem putoval místností po oknech, panelech, telefonních manipulantkách a po mně, zatímco Bella Velardiová hovořila se slečnou Hartovou. Ta

pak odešla k svému psacímu stolu telefonovat, a když dostala spojení a oznámila, že Helena Weltzová je na drátě, Wolfe popošel k psacímu stolu a vzal si od ní sluchátko. "Slečna Weltzová? Tady je Nero Wolfe. Jak vám slečna Hartová řekla, vyšetřuji některé záležitosti spjaté se zavražděním Marie Willisové a rád bych se s vámi setkal. Mám dojednané nějaké další schůzky, ale mohu je odložit. Jak dlouho vám bude trvat, než se sem dostanete? ... Nemůžete? ... Obávám se, že do zítřka nemohu čekat. ... Ne, to je vyloučeno. ... Rozumím. Budete tam celé odpoledne? ... Dojednáno, udělám to tak." Zavěsil a požádal slečnu Hartovou, aby mi vysvětlila, jak se dostaneme do letního sídla slečny Weltzové ve Westchesteru. Ta se do toho hned dala, ale když došlo na pokračovaní cesty z Katonahu, bylo to už natolik komplikované, že jsem musel vytáhnout notes. Zapsal jsem si také telefonní číslo. Wolfe vypochodoval z místnosti bez jakéhokoli rozloučení a na mně zůstalo, abych jí už ze slušnosti poděkoval. Dohnal jsem ho až v polovině schodiště. Když jsme se ocitli na chodníku, zeptal jsem se: "Do Katonahu si vezmeme taxi?" "Ne," odsekl zlostně. "Taxíkem zajedeme do garáže pro naše auto." Vydali jsme se západním směrem.

3.

Když jsme stáli v garáži na Šestatřicáté ulici poblíž Desáté Avenue a čekali na Peteho, než nám doveze naše auto, Wolfe se vytasil s tím, co jsem čekal. "Mohli bychom zajít domů," řekl, "jsme tam za čtyři minuty." Usmál jsem se na něj. "Ano, pane. Věděl jsem, že na to dojde - už když jste telefonoval. Dostat se do Katonahu, to znamená jet autem. A jet autem, to musíme nejdříve zajít pro něj do garáže. Garážujeme blízko našeho domu, takže bychom se tam mohli zastavit a nejdříve poobědvat. A až budeme doma, dveře pořádně zamčené, nebudeme brát telefony a budeme si moci pořádně to naše cestování do Katonahu promyslet. Proto jste jí řekl, že tam za ní zajedeme, co?" "Ne, že bychom se mohli zastavit doma, to mne napadlo až v taxíku." "Nemohu prokázat, že tomu bylo jinak. Mám však jeden návrh." Kývl jsem hlavou ke dveřím do kanceláře. "Mají tu telefon. Nejdřív zavolejte Fritzovi. Nebo to mám udělat já?" "Udělám to sám," zahučel, vydal se ke dveřím do kanceláře, vstoupil, sedl si k psacímu stolu a vytočil číslo. Za chvilku oznamoval Fritzovi, kde se nalézáme, položil mu několik otázek a dostal odpovědi, které se mu moc nezamlouvaly. Když Fritze instruoval, aby těm, kdo budou volat, říkal, že o nás nic neví a nemá ponětí, kde bychom mohli být, a sám ať nás nečeká, dokud nedorazíme, zavěsil, zadíval se na telefonní přístroj a potom upřel oči na mne. "Už k nám čtyřikrát volali. Jednou ze soudu, podruhé ze státního zastupitelství a dvakrát od policejního inspektora Cramera." "No ne," zašklebil jsem se. "Soud a státní zastupitelství, prosím, to chápu, ale co ten Cramer. Jakmile se ocitnete na vzdálenost do jedné míle od vraždy, kterou vyšetřuje, začne sebou cukat od hlavy až k patě. Dovedete si představit, jaká podezření jste v něm vyvolal, když jste jako svědek, předvolaný obžalobou, odešel ze soudní síně? Pojeďme domů. Bude zajímavé si ověřit, jestli u baráku nechal hlídkovat jednoho nebo dokonce dva či tři poldy. Jistě vás popadnou za límec a budete mít po obědě, to bude peklo." "Buďte zticha." "Jistě, pane. Už tu máme naše auto." V okamžiku, kdy jsme vycházeli z kanceláře, dorazil k nám hnědý sedan a zastavil. Pete z něj vystoupil a otevřel Wolfovi zadní dveře, protože ten odmítá sedět vpředu, protože se bojí, že kdyby došlo ke srážce, rozbité sklo ho celého pořeže. Sedl jsem za volant, odbrzdil, zařadil jsem rychlost a šlápl na plyn. Provoz na West Side Highway nebyl tou dobou moc hustý a ještě slabší byl severně od mostu Henry Hudsona i na Sawmill River Parkway. Hlavou se mi honily všelijaké myšlenky, šlo však o to, dát jim nějaký kloudný směr, a to se mi nedařilo. Chtěl jsem se přičinit o to, abych si po právu zasloužil aspoň trochu vděku za to, že bychom vysekali Leonarda Ashe z obvinění, ale jak? Zatím se mi to jevilo jako dětinské počínání. Ve své kanceláři a v pohodlném křesle byl Wolfe obvykle schopný držet svého génia pod kontrolou, ale na tvrdé soudní lavici, s navoněnou ženou před sebou, u vědomí toho, že se nemůže zvednout a jít domů, se přestal ovládat. Najednou byl v koncích. Nemohl to celé odvolat, vrátit se do soudní síně a tam se omluvit, že si počínal příliš unáhleně. Domů se také nemohl vrátit. V jedné chvíli mne napadlo, že ani do Katonahu si nemůže jen tak pro nic za nic vyjet, to když jsem ve zpětném zrcátku viděl, jak se k nám přibližuje policejní auto. Stiskl jsem rty a trochu se mi ulevilo, až když nás předjelo a pokračovalo v jízdě. Zhluboka jsem se nadechl. Byl by to opravdu extrém, kdyby policie po něm vyhlásila celostátní pátrání jenom proto, že coby předvolaný svědek opustil soudní síň. Ovšem vzhledem k tomu, co Cramer vůči Wolfovi cítí, by to nebyla zas tak velká divočina. Když jsem sjížděl na silniční okruh kolem města Hawthorne, řekl jsem Wolfovi, že je tři čtvrtě na dvě a že mám hlad. Zeptal jsem se ho, jestli na tom není stejně, a on mi řekl, abych někde zastavil a koupil sýr, keksy a pivo. Za chvíli jsem sjel na vedlejší silnici a udělal nákup. Pustil se do keksů a připíjel k nim pivo, sýr po prvním soustu zavrhl. Já měl příliš velký hlad, než abych vnímal, jak co chutná. Hodiny na palubní desce ukazovaly 2:38, když jsme podle instrukcí Alice Hartové sjeli z prašné silnice na úzkou cestu s vyježděnými kolejemi, lemovanou po obou stranách hustým křovím, a dorazili k travnaté louce. Šlápl jsem na brzdu, abych neodřel zářivě žlutého jaguára. Po levé straně travnatého porostu, který potřeboval posekat, se táhl štěrkový chodník, který vedl k postranním dveřím malého bílého domku s modrým soklem. Když jsem vystoupil z auta, na rohu domku se objevily dvě postavy. Ta vpředu byla odpovídajícího věku, vzezření a vzrůstu. Měla modré oči a barva jejích vlasů, svázaných dozadu žlutou stužkou, odpovídala barvě jaguára. Šla nám vstříc. "Jste Archie Goodwin? Já jsem Helena Weltzová. Pan Wolfe? Ráda vás poznávám. Toto je Guy Unger. Pojďte tudy. Sedneme si do stínu staré jabloně." Guy Unger, jak jsem si ho trochu pamatoval z fotografie, otištěné před dvěma měsíci v novinách, a jak jsem ho viděl na fotce, kterou jsem našel v zásuvce Belly Velardiové, ničím nepřipomínal vraha, fyzicky vůbec nevyvolával takovou představu. Byl střední postavy a ve velké oblé tváři měl nevýrazné malé oči. Střih jeho šedivého obleku dělal odborník, který věděl, jak si poradit s jeho vystouplými rameny, z nichž jedno bylo níž než druhé. Jeho malá ústa, kdyby je doširoka otevřel, byla právě tak velká, aby si v nich mohl cucat palec. Jabloň pamatovala ještě koloniální doby a pod ní byla roztroušená jablíčka, jak je shodil vítr. Wolfe si podmračeně prohlížel křesla z dřevěných latí, která byla před rokem bíle natřená. Neměl na vybranou, buď takové nebo žádné, a tak se přece jenom do jednoho z nich usadil. Helena Weltzová se zeptala, co si dá k pití, a nabídla mu čtyři možnosti, Wolfe však s chladně zdvořilým poděkováním odmítl. Jak se zdálo, tak ji to nijak nevyvedlo z míry. Posadila se do křesla proti němu a obdařila ho širokým přátelským

úsměvem, který zahrnul i mne, když mi věnovala krátký pohled svých živých modrých očí. "Vy jste mi po telefonu nedal žádnou možnost," spustila, aniž by to znělo jako stížnost. "Nechtěla jsem, abyste se za mnou zbytečně vydával. O té strašné události, která se stala Marii, vám nemohu vůbec nic říct. Skutečně nemohu, protože vůbec nic nevím. V té době jsem byla venku na lodi, užívala jsem si moře na Long Island Soundu. Neřekla vám o tom slečna Hartová?" Wolfe zabručel. "O to mi nejde, slečno Weltzová. Rutinní záležitosti, jako je ověřování alibi, určitě naprosto kompetentně provedla policie a to v takovém rozsahu, v jakém ji to zajímalo. Mne celá záležitost zaujala až mnohem později - doufám jen, že ne příliš pozdě - a já na to musím jít úplně jinak. Tak například, kdy sem dorazil pan Unger?" "Proč, ten právě -" "Moment, pane." Unger sebral nedopitou sklenici whisky se sodou se stolu a držel ji konečky prstů v obou rukách. Jeho hlas nezněl písklavě, jak se dalo očekávat, měl hluboký baryton. "Na mne zapomeňte, já jsem jenom přihlížející divák, to je vše. Nemohu říct, že jsem nestranný pozorovatel, protože trpím na slečnu Weltzovou, snad jí nevadí, že to říkám." Wolfe se na něj ani nepodíval. "Vysvětlím vám, slečno Weltzová, proč se ptám, kdy sem dorazil pan Unger. Plně vám to osvětlím. Když jsem se zastavil v kanceláři na Devětašedesáté ulici a hovořil se slečnou Hartovou a slečnou Velardiovou, byl jsem nesnesitelný. Svým chováním a způsobem objasňování věcí. Mohly se mi vysmát a vykázat mne, ony to však neudělaly. Vyciťoval jsem z nich určité obavy a mně jde o to, abych se dověděl důvod. Předpokládám, že vy víte, proč se tak chovaly. Zároveň předpokládám, že po mém odchodu vám slečna Kartová znovu zavolala, vylíčila vám situaci a probrala s vámi, jakým způsobem bude nejlepší se mnou jednat. Domnívám se, že také zavolala panu Ungerovi, nebo jste to udělala vy, a ten měl na setkání se mnou takový zájem, že nelenil a pokusil se sem dostat dřív, než dorazím já. Je přirozené, že jeho přítomnost tady musím považovat za významnou okolnost. Ale zesiluje to moje podezření, že -" "Na to zapomeňte," přerušil ho Unger. "Že sem máte namířeno, to jsem se dověděl právě před deseti minutami, když jsem přijel. Slečna Weltzová mne pozvala už včera, přála si, abych se dnes odpoledne u ní zastavil. Vlakem jsem jel do Katonahu a tam jsem si vzal taxi." Wolfe se na něj zadíval. "S tím nemohu polemizovat, pane Ungere, ale to nerozptyluje moje dohady. Právě naopak. Asi bychom se slečnou Weltzovou byli hotovi rychleji, kdybyste se vzdálil. Řekněme na dvacet minut, co říkáte?" "Myslím, že bych raději měl zůstat." "V tom případě to laskavě neprotahujte a nepřerušujte nás." "Chovej se slušně, Guyi," usadila ho Helena a usmála se na Wolfa. "Řeknu vám, co si myslím. Chce vám prostě ukázat, jak je chytrý. Když jsem mu řekla, že sem přijde Nero Wolfe, měli jste ho slyšet! Řekl, že na rozdíl od něj vy jste možná známý svou důvtipností, ale že by se s vámi rád setkal, aby si ten váš bystrý mozek prověřil. Nepředstírám, že jsem kdovíjak chytrá. Tohle mne ale vyděsilo!" "Co vás tak vyděsilo, slečno Weltzová?" "Vy jste mne vyděsil! Koho by nevyděsilo, když se dozví, že ho právě vy přijdete z něčeho zpovídat?" Snažila se na něj udělat dojem. "Ale to neznamená, že byste si musela zvát někoho na pomoc," nenechal se Wolfe zatáhnout na její led. "Tak se to nedá zdůvodnit. Vaše kolegyně v kanceláři přece měly možnost mne odbýt a nebavit se se mnou. Stejně tak to můžete udělat i vy. Proč to neuděláte? Proč mne tu trpíte?" "To je správná otázka," zasmála se. "Řeknu vám proč." Postavila se, pokročila, stanula před Wolfem a pohladila ho po ramenou a potom i po temeni hlavy. "Nechci promarnit příležitost dotknout se velkého Nero Wolfa!" Znovu se zasmála, přistoupila ke stolu, natáhla do sebe pořádný doušek whisky, vrátila se ke křeslu a dobrou polovinu doušku polkla. Pak se otřepala a řekla: "Brrrr. To je ten důvod!" Unger se na ni zamračil. K tomu, aby člověk pochopil, že slečna Weltzová má nervy na dranc, nebylo zapotřebí mozku Nero Wolfa a ani Guye Ungera. "Už jste se mne dotkla, ale trpět jste nepřestala," poznamenal Wolfe suše. "Jak by ne, když vám slečna Hartová určitě také řekla, že odmítám podezření, že Leonard Ashe zabil Marii Willisovou, a snažím se ho vyvrátit. Mám ale příliš velké zpoždění, abych se pustil do vyšetřování podle vžitých stereotypů. Běžné způsoby byly už plně a kompetentně vyčerpané na jedné straně policií a státním zastupitelstvím a na druhé straně obhájcem pana Ashe. Protože nemohu počítat s tím, že se mi podaří prokázat nevinu pana Ashe, musím alespoň doufat, že se mi závažným způsobem podaří zpochybnit jeho vinu. Můžete mi v tom pomoci?" "To víte, že ne. Jak bych mohla?" "Třeba tím, že byste mi řekla o někom, kdo by mohl mít motiv a příležitost tu vraždu spáchat. Jak to ten člověk provedl, to je známo, protože telefonní šňůra zůstala na místě činu. Nevíte o někom takovém?" Zasmála se, ale vzápětí bylo vidět, že je šokovaná. Pravděpodobně tím, že se začala smát při hovoru o vraždě. "Promiňte," omlouvala se, "vy jste ale legrační. Když si jenom vzpomenu na způsob, jakým nám na státním zastupitelství dávali najevo, že na nás mají spadeno, a na způsob, kterým po nás šli, když se vyptávali na všechny podrobnosti o Marii a o každém, koho znala! O co jiného by jim přitom šlo, než odhalit, jestli vedle pana Ashe neexistuje ještě někdo jiný, kdo tu vraždu mohl spáchat. Teď se však pana Ashe snaží už odsoudit a určitě by se o to nepokoušeli, kdyby nebyli přesvědčeni, že jeho vinu mohou prokázat. A najednou se tu objevíte vy a čekáte, že něco takového ze mne za dvacet minut vytáhnete. Nezdá se vám směšné, když takhle postupuje detektiv vaší proslulosti? Mně ano." Helena Weltzová pozvedla znovu sklenku a vyprázdnila ji, zadržela dech, aby se prudce neotřásla, vstala a vykročila ke stolu. Guy Unger se však nahnul a sebral jí láhev whisky. "Už máš dost, Heleno," zavrčel na ni. "To chce klid." Chvíli na něj upřeně hleděla, sklenku mu hodila do klína a vrátila se do svého křesílka. Wolfe z ní nespouštěl oči. "Ne ne, slečno Weltzová," řekl, "nepočítal jsem s tím, že bych z vás za dvacet minut vytáhl nějaké senzační odhalení. Nanejvýš jsem očekával, že si u vás ověřím přesvědčení, že vy všichni společně něco víte a nechcete to prozradit. To jste mi vlastně potvrdila. Přejdu ale dál k věci a přiznám se vám, že nejsem příliš optimistický. Je docela dobře možné, že vydám spousty energie, času, úsilí a finančních prostředků, že si zbytečně vyžádám pomoc několika schopných vyšetřovatelů a nakonec zjistím, že to, kvůli čemu jste všichni tak nervózní, nemá vůbec žádnou souvislost s vraždou Marie Willisové, takže mi to bude k ničemu. Jasno mi ale bude, až budu s jistotou vědět, oč se jedná, a teď mi nezbývá než udělat všechno, abych to vypátral. Pokud se domníváte, že vám a dalším lidem způsobí moje odhalení nějaké obtíže nebo něco ještě horšího, pak vám doporučuji, abyste mi všechno řekla raději hned teď. To bude -" "Nemám, co bych vám řekla!" "Nesmysl. Jste na pokraji hysterie." "Nejsem!" "To chce klid, Heleno." Guy Unger soustředil pohled svých malých oček na Wolfa. "Podívejte, oč vám vlastně jde. Jak se mi to jeví, tak se snažíte vysekat Leonarda Ashe z obvinění z vraždy. Je to tak?"

"Ano."
"A to je všechno?"
"Ano."
"Mohl byste mi potom prozradit, jestli si vás najal obhájce pana Ashe?"
"Nenajal."
"A kdo si vás tedy najal?"
"Nikdo. Postupně ve mně narostl odpor k tomu, abych fungoval jako svědek obžaloby, a to souběžně s tím, jak ve mně vzrůstala pochybnost o vině pana Ashe." "Proč o jeho vině pochybujete?" Ramena Nero Wolfa se trošku nadzvedla a zase klesla. "Tušení. Neakceptování panujícího názoru." "Rozumím." Unger sešpulil maličkou pusinku, ačkoliv takové sešpulení vůbec nepotřebovala. "Vystartoval jste na to jen tak spekulativně." Předklonil se. "Neříkám, že na to nemáte svaté právo, ale nemáte k tomu vůbec žádné oficiální oprávnění. Sám jste se nám tady přiznal, že vás tím nikdo nepověřil. Pokud vás slečna Weltzová pošle do háje, nezbaví se vás tím, protože už jste se k tomu rozhodl a přišel až sem. Zodpoví vám proto všechny otázky, týkající se vraždy. A já také. Odpovídali jsme policii a státnímu zastupitelství, proč bychom neodpověděli vám. Považujete mne za podezřelého?"
"Ano."
"Dobře." Unger se znovu napřímil. "S Marií Willisovou jsem se poprvé setkal asi tak před rokem, možná o něco dřív. Několikrát jsem ji pozval na večeři a na nějaké představení, asi tak jednou za měsíc, poslední dobou trochu častěji. Ne zasnoubili jsme se, nic takového. Poslední týden v červnu, právě čtrnáct dní před tím než zemřela, si vzala dovolenou a ve čtyřech jsme se vydali na mé lodi proti proudu řeky Hudsonu až na jezero Champlain. Ti dva další lidé byli moji přátelé, muž a žena - chcete znát jejich jména?"
"Ne."
"Tak jsem se dostal do té mlejnice kolem vraždy, tou nedávnou týdenní plavbou na mé lodi. O nic nešlo, jenom jsme společně chtěli v pohodě strávit pár dní. Když ale došlo k vraždě, policajti si přirozeně mysleli, že docela dobře bych mohl být jejím pachatelem. V mých vztazích s Marií však nebylo absolutně nic, co by mě vedlo k tomu, abych ji zabil. Chcete se na něco zeptat?"
"Ne."
"Pokud by se přece jenom vytasili s nějakým motivem, museli s ním pohořet, protože já Marii onoho večera patnáctého června určitě nezabil. Tehdy ve čtvrtek jsem v pět hodin vyzvedl svou loď a plavil jsem se na ní po Karlem River, abych se dostal na hladinu moře v prostorách Long Island Soundu. V deset večer jsem už spal, když jsem předtím loď zakotvil poblíž přístavu New Haven v Connecticutu. Se mnou byl přítel Ralph Ingalls, jeho manželka a slečna Helena Weltzová. Policie moje alibi samozřejmě prověřovala, je však klidně možné, že vám se nelíbí způsob, jakým to udělala. Jestli máte zájem, klidně si ho můžete prověřit sám. Máte nějaké otázky?" "Jednu nebo dvě." Wolfe změnil polohu svého zadku na latích křesla. "Jaké je vaše zaměstnání?" "Pane bože! Vy jste nečetl noviny." "Četl, ale už před týdnem a pokud si dobře vzpomínám, v tom směru byli velice vágní. Myslím, že tam bylo uvedeno ‚makléř'. Burzovní makléř?" "Ne, jsem na volné noze. Mohu obchodovat téměř se vším." "Máte nějakou kancelář?" "Žádnou nepotřebuju." "Podílel jste se na nějakých transakcích pro někoho, kdo je spjatý s firmou Bagby Answers Inc.? Ať už šlo o cokoli, o jakékoli transakce?" Unger vzpřímil hlavu. "To je ale divná otázka. Proč se na to ptáte?" "Protože mám podezření, že vaše odpověď bude kladná." "Ale proč se ptáte? Jen tak ze zvědavosti, co?" "Poslouchejte dobře, pane Ungere." Wolfe obrátil ruku dlaní vzhůru. "Protože jste asi o mně slyšel, mohl byste vědět, že nerad jezdím autem, a to i když ho řídí pan Goodwin. Vy si myslíte, že bych se vydal na tuhle cestu jen tak pro nic za nic? Pokud vás ta otázka přivádí do rozpaků, neodpovídejte na ni." "Nepřivádí mne do rozpaků." Unger se obrátil ke stolu, nalil si do sklenky whisku, ze džbánu dolil dvojnásobné množství vody, několikrát sklenkou zatočil, trochu upil, potom ještě jednou a konečně sklenku odložil a obrátil se zpátky k Wolfovi. "Něco vám řeknu," pronesl poněkud jiným tónem. "Celá tahle záležitost je pořádně přiblblá. Myslím, že jste se chytil nějakého bláznivého nápadu, bůhví jakého, a já bych s vámi chtěl mluvit mezi čtyřma očima." Vstal. "Projděme se trochu." Wolfe zakroutil hlavou. "Nerad si s někým povídám ve stoje. Pokud chcete o něčem mluvit bez svědků, slečna Weltzová a pan Goodwin se mohou spolu trochu projít. Archie?" Postavil jsem se. Helena Weltzová se podívala po Ungerovi a po mně a potom se pomalu zvedla ze židle. "Pojďme si natrhat nějaké kytičky," navrhl jsem. "Pan Unger bude rád, když mu zmizím z očí a nebudu na doslech." Helena Weltzová vykročila. Vyhýbali jsme se spadanému ovoci pod jabloní a dalšími dvěma stromy a vyšli jsme na louku, kde nám tráva s nejrůznějšími kytičkami sahala po kolena. Ona šla vpředu. "Celík zlatobýl znám," promluvil jsem na ni zezadu, "jak se však jmenují tyhle modré kytky?" Žádná odpověď. Po několika desítkách metrů jsem se znovu pokusil navázat hovor. "Pokud na sebe nemluví přes megafon, tak jsme snad už od nich dost daleko." Pokračovala v chůzi. "Naposledy vás vyzývám, nechoďme dál!" zahalasil jsem. "Připouštím, že pan Unger by musel být maniak, aby za daných okolností na pana Wolfa fyzicky zaútočil, jak ale můžu vědět, že maniakem není. Už dávno jsem pochopil, že u lidí, zapletených do vraždy, se nedá vůbec nic vyloučit." Obrátila se ke mně. "On není zapletený do žádné vraždy!" "Než s panem Wolfem dokončí ten rozhovor, tak bude." Žuchla sebou na zadek do trávy, zkřížila nohy, obličej zabořila do dlaní a začala sebou škubat. Stál jsem nad ní, pozoroval ji a čekal jsem, kdy tu scénku završí příslušný zvukový doprovod. Ten se však nedostavil, jenom sebou pořád škubala, a to nebylo moc zdravé. Asi tak po půl minutě jsem k ní přisedl na bobek, rukou jsem jí pevně sevřel nahý kotník a rozhodným hlasem jsem k ní promluvil. "To vám nepomůže. Uvolněte se, pořádně se natáhněte, kopejte kolem sebe a křičte. Jestli Ungera napadne, že to je kvůli mně a poběží vám na pomoc, aspoň budu mít záminku patřičně ho usadit." Něco zamumlala. Její dlaně to ještě ztlumily, ale znělo to jako "Bůh mi pomáhej." Škubání jejího těla přešlo ve chvění a i to ustávalo. Když znovu promluvila, bylo jí už daleko lépe rozumět. "To bolí," špitla a já uvolnil sevření kotníku, odtáhl jsem ruku a ona spustila své ruce do klína a zvedla hlavu. Měla rudý obličej, ale oči měla suché. "Bože můj," řekla, "jak by bylo báječné, kdybyste mne sevřel pevně v náruči a řekl mi:

‚Dobře, miláčku, o všechno se postarám, nech to na mně.' Ach, to by bylo báječné!" "Mohu se o to pokusit," nabídl jsem, "jestli mi svěříte, o co bych se měl postarat. Abych vás pevně sevřel v náruči, v tom nevidím problém. O co tedy jde?" Nevěnovala tomu pozornost. "Bože můj," zahořekovala znovu, "jaký já jsem blbec! Všiml jste si mého auta, toho Jaguára." "Jo, všiml. Velice pěkný vůz." "Zapálím ho. Jak se zapaluje auto?" "Polejte ho benzinem, svrchu i zevnitř, hoďte do něj hořící sirku a rychle uskočte zpátky. A dejte si záležet na tom, co řeknete pojišťovákům, protože jinak skončíte v base." Posadila se. "Nebylo to jenom to auto, byly to i další věci. Musela jsem je mít. Proč jsem si raději nevybrala nějakého muže? Mohla jsem si vybrat nejmíň z tuctu, ale já ne, to jsem celá já. Všechno musím dělat a mít sama. Musel to být můj jaguár. A teď jsem tam, kde jsem, a vedle mne je člověk, se kterým jsem se nikdy předtím nesetkala - bylo by božské, kdybyste mi z toho mohl pomoci. Navíc by vás neminula odměna! To vám slibuji." "V tom případě bych se o to měl pokusit." Projevil jsem pochopení a nebyl jsem přitom ani opatrnický. "Nemyslete si, že je to pro mne špatný obchod. Jaké mi můžete dát záruky?" Otočila hlavu, aby měla výhled přes louku k domu. Wolfe a Unger seděli v křeslech pod jabloní a zřejmě nezvyšovali hlas, protože nebylo nic slyšet, uši mám dobré. Stočila tvář znovu ke mně. "Neblufuje jenom? Nepokouší se nás jen vystrašit?" "Ne, to je trochu jinak. Pokud jenom nahání strach, to by ještě šlo, ale pokud mu jde ještě o něco jiného, pak k tomu, aby toho dosáhl, použije i těch nejtvrdších způsobů. Pokud existuje něco, čeho chce dosáhnout, pak toho dosáhne. Jestli sedíte na víku něčeho, co nechcete otevřít, pak bych vám radil, abyste z něj rychle slezla, čím dříve tím lépe, protože až to bouchne, odnesete to i vy." "Už to odnáším!" "Tak to odnesete ještě víc." "Mám pocit, že to tak dopadne." Natáhla ruku po jedné z modrých kytek a utrhla jí hlavičku. "Ptal jste se, jak se jmenuje. Jsou to divoké astry, mají stejnou barvu jako moje oči." Květ rozemnula v prstech a odhodila ho do trávy. "Už vím, co udělám. Rozhodla jsem se v průběhu téhle naší vycházky. Kolik je hodin?" Očima jsem sjel k zápěstí. "Čtvrt na čtyři." "Dobře, potřebuji čtyři - pět hodin. Kde se mohu v New Yorku kolem deváté večer setkat s Nero Wolfem?" Díky dlouhodobým návykům jsem jí začal říkat, že v jeho kanceláři, ale rychle jsem si uvědomil, že tentokrát tomu bude jinak. "Adresu a číslo najdete v telefonním seznamu," řekl jsem jí, "dnes večer tam asi nebude. Zatelefonujte a chtějte Fritze. Ohlaste se jako Srdcová dáma, on vám pak řekne, kde pan Wolfe je. Pokud se neohlásíte jako Srdcová dáma, Fritz vám nic neřekne, protože pan Wolfe nechce být mimo domov nikým vyrušovaný. Proč ale neušetřit čas a vyhnout se případným problémům? Zřejmě jste se rozhodla, že se mu s něčím svěříte. Pojďte a rovnou mu to řekněte, dokud je ještě tady." Zakroutila hlavou. "Nemohu. Netroufám si." "Týká se to Ungera?" "Ano." "Když ten mohl požádat, aby si mohl s panem Wolfem promluvit mezi čtyřma očima, proč byste to nemohla udělat vy?" "Říkám vám, netroufám si!" "Vrátíme se tedy, až Unger odejde." "On se nechystá odejít. Počítá s tím, že pojede autem do New Yorku se mnou." "V tom případě to zaznamenejte na magnetofonovou pásku a jako pásku použijte mne. Na moji paměť se můžete spolehnout. Zaručuji vám, že to zopakuji panu Wolfovi slovo za slovem. Až budete večer volat, aspoň bude mít čas -' "Heleno! Heleno!" Volal ji Unger. Začala se pomalu zvedat. Postavil jsem se a podal jí ruku. Vydali jsme se přes louku zpět k domku a ona na mne mluvila, skoro šeptala. "Jestli mu to řeknete, zapřu to. Řeknete mu to?" "Wolfovi ano, Ungerovi ne." "Kdybyste to udělal, zapřu to." "To víte, že to neudělám." Když jsme dorazili k domku, oba se zvedli z křesel. Z jejich výrazu bylo patrné, že nepodepsali žádný pakt o neútočení, nebyli však ani poznamenaní nějakými bojovými šrámy. "Tady jsme skončili, Archie," poznamenal věcně Wolfe a vykročil. Nikdo nemluvil, takže situace byla napjatá. Wolfe kráčel kolem domu do otevřeného prostoru a já ho následoval. Viděl jsem, že budu muset hodně manévrovat, abych při vyjíždění nepoškrábal toho jejího jaguára. Rozhodl jsem se raději couvat mezi křovím až na prašnou cestu, tudy jsem si to namířil zpátky k silnici, po které jsme sem dorazili. Ujeli jsme půl míle, než jsem k pasažérovi na zadním sedadle promluvil. "Něco pro vás mám!" "Zastavte někde," přikázal mi hlasitěji než bylo třeba. "Takhle nejsem schopný o něčem si povídat." Kousek dál bylo při okraji silnice místo pod stromem, zajel jsem tam a vypnul motor. Otočil jsem se k zadním sedadlům, abych viděl Wolfovi do tváře. "Zabralo to," řekl jsem a vykládal jsem, jak to s Helenou Weltzovou probíhalo. Wolfe začal krabatit čelo, a když jsem skončil, mračil se jak kakabus. "Sakra," zahromoval, "zpanikařila a brzy jí to přejde." "To se může stát," připustil jsem. "Co se dá dělat? Když mi napíšete přesný scénář, vrátím se a projdu to s ní znovu." "Fuj. Neříkám, že bych to udělal líp. Vy jste znalec půvabných mladých žen. Zavraždila v nějaké panice Marii Willisovou, protože se pokusila z něčeho dostat? Nebo jak je to?" Zakroutil jsem hlavou. "Otázku ignoruji. Snaží se prostě z něčeho dostat. Ale z čeho, na to bych potřeboval aspoň šestkrát hádat. O co šlo Ungerovi mezi čtyřma očima? Taky se potřebuje z něčeho dostat?" "Jo. Nabídl mi prachy - pět tisíc dolarů, a potom dokonce deset tisíc." "Za co?" "Přesně to nedefinoval. Odměna za pátrací služby. Vůči člověku, kterému to myslí, byla jeho nabídka urážkou." "Teď se mnou nebudete souhlasit," zazubil jsem se na něj. "Mockrát jsem si myslel, že byste si měl přijít na víc. Je to jen pět hodin, co jste vypochodoval ze soudní síně v zájmu spravedlnosti, a už jste dosáhl nabídky deseti táců. Vždyť to nemusí být ani v nejmenším spojené s tou vraždou. Co jste mu na to řekl?" "Že se mi to hnusí a že opovrhuji jeho pokusem podplatit mne." Zvedl jsem obočí. "Zpanikařil a brzy ho to přejde. Proč v něm nevzbudit falešné naděje?" "To by chtělo čas, a já ho nemám. Řekl jsem mu, že mám v úmyslu objevit se zítra ráno v soudní síni." "Zítra?" Vytřeštil jsem na něj oči. "S čím, proboha?" "Přinejmenším s manévrem, který otřese sebejistotou obžaloby. A pokud bude slečna Weltzová dál panikařit, možná i s něčím lepším, i když tohle jsem ve chvíli, kdy jsem s Ungerem hovořil, nevěděl." Chvíli jsem o tom přemýšlel a konečně jsem se ozval. "Prožil jste perný den, brzy bude tma, je čas povečeřet a potom čas uložit se ke spánku. Vaše rozhodnutí, že se zítra objevíte v soudní síni, vám umožňuje vrátit se domů. Dobře, v pět hodin vás tam vysadím". Obrátil jsem se, sáhl jsem po klíčku v zapalování, ale Wolfův hlas mne zarazil, než jsem se ho stačil dotknout. "Domů nejedeme. Cramer tam bude mít policejní hlídku celou noc, možná i se zatykačem, a já nehodlám něco takového riskovat. Myslel jsem na hotel, to však může být také riskantní, ale teď, když se slečna Weltzová se mnou možná bude chtít sejít, to vůbec nepřipadá v úvahu. Nebyl by příhodný Saulův byt?" "Byl, Saul Panzer tam ale má jen jednu postel. Spousty místa má ve své mansardě Lily Rowanová a tam budeme vítáni, zvláště pak vy. Jistě vzpomínáte, jak vás postříkala voňavkou." "To vzpomínám," utrousil Wolfe chladně. "Nějak se u Saula složíme. Navíc musíme vyřídit určité

vzkazy a můžeme ho potřebovat. Nejdřív mu ovšem musíme zatelefonovat. Spusťte motor. Jedeme." Připoutal se a já nastartoval.

4.

Více roků než mám prstů na obou rukou snil inspektor Cramer z oddělení vražd o tom, že Wolfa zavře, aspoň na jednu noc. Toho dne byl svému snu zatraceně blízko. Asi by se mu to i podařilo, kdybych neutratil jeden deseticent navíc. Z automatu v obchodě s potravinami ve Washington Heights jsem telefonoval Saulu Panzerovi, potom Fritzovi a nakonec do kanceláře Gazette, kde jsem chytil Lona Cohena. Jakmile uslyšel můj hlas, řekl: "Dobře, dobře. Voláš z vězení?" "Ne. Kdybych ti řekl, kde jsem, stal by ses spolupachatelem. Zaznamenali naši nepřítomnost?" "To víš, že jo, město je vzhůru nohama, rozvášněný dav srovnal soudní budovu se zemí. Sehnali jsme dosti dobrou Wolfovu fotku, potřebujeme však i nějakou novou fotku tvoji. Můžeš se na moment zastavit u nás ve studiu, řekněme tak za pět minut?" "Jistě, hrozně rád. Já ale volám kvůli té naší sázce. Mimochodem, už na nás vydali zatykač?" "To víš, že jo. Soudce Corbett ho podepsal, hned jak se naobědval. Podívej, Archie, posílám za tebou jednoho chlápka -" Řekl jsem mu, že mu moc děkuji a zavěsil jsem. Kdybych neutratil ten deseticent a nedověděl se o vydaném příkazu k předvedení, nebyli bychom dostatečně obezřetní, až bychom jeli k Saulovi na Osmatřicátou východní ulici a rovnou bychom vlítli do náruče seržanta Purleyho Stebbinse. Odpověď na otázku, kde strávit tuto noc, by už vůbec nezáležela na nás. Bylo skoro osm hodin. Wolfe i já jsme si každý objednal třikrát chili con carne v malé špeluňce na Stosedmdesáté ulici, kde chlápek jménem Dixie ví, jak tohle jídlo dobře připravit. Já jsem odtamtud volal nejméně na tucet míst ve snaze spojit se s Jimmy Donovanem, obhájcem Leonarda Ashe. Nebylo by to asi nic tak těžkého, kdybych mu mohl nechat vzkaz, že Nero Wolfe má pro něj něco důležitého a zároveň nadiktovat číslo, na které mu může zavolat. To by však bylo velice nepraktické, protože obhájce je pod přísahou a dobře ví, že je na Nero Wolfa vydaný zatykač, o mně ani nemluvě. Tak se stalo, že jsem ho nesehnal. Jak jsme se prodírali provozem na Osmatřicáté východní ulici, pohled na Wolfovo podmračené vzezření ve zpětném zrcátku mi ani trochu nepřidal na náladě. Měl jsem v úmyslu vysadit Nero Wolfa u bydliště Saula Panzera mezi Lexington Avenue a Třetí Avenue, najít místo k zaparkování a zajít za nimi do Saulova bytu. Když jsem dojížděl k domu a začínal brzdit, zahlédl jsem na chodníku mně dobře známou postavu se širokými rameny, přidal jsem tedy plyn a pokračoval v jízdě. Naštěstí bylo přede mnou dost volno, na Třetí Avenue jsem chytil zelenou, a tak jsem bez zastavení projel. Našel jsem místo, kde se dalo zastavit, aniž bych blokoval provoz, obrátil se dozadu na Wolfa a řekl: "Pokračoval jsem v jízdě, protože jsem se rozhodl, že u Saulova domu nezastavíme." "To se vám povedlo." Nero Wolfe byl naštvaný. "Co je to za pitomost?" "Žádná pitomost. Ve vchodu do baráku zrovna stál seržant Purley Stebbins. Díky bohu je tma, a tak nás nepoznal. Kam teď?" "Ve vchodu do Saulova baráku?" "Ano." Chviličku bylo ticho. "Vám se to líbí," poznamenal Wolfe zahořkle. "Čerta starýho! Prchám před justicí a přitom jsem dnes večer chtěl zajít na stadion Polo Grounds na baseball. Kam teď?" "Zatraceně! Saulovi jste řekl o slečně Weltzové, co?" "Ano, pane. Řekl jsem Fritzovi, že pokud bude volat Srdcová dáma, měla by zavolat na Saulovo číslo. A Saulovi jsem řekl, že byste strávil hodinu o samotě raději s ní, než s modrou orchidejí. Znáte přece Saula." Znovu nastalo ticho. Přerušil ho Wolfe. "Znáte soukromou adresu pana Donovana?" "Znám. Sedmasedmdesátá východní ulice." "Za jak dlouho tam můžeme dorazit?" "Za deset minut." "Jeďte." "Dobře, pane. Pohodlně se usaďte a odpočiňte si." Šlápl jsem na plyn. Byl večer a trvalo jen devět minut, než jsem našel místo k zaparkování v bloku mezi Madison a Park Avenue. Když jsme spolu vyrazili k domu, kde Donovan bydlí, jeden policajt se na nás sice zadíval, protože Wolfova robustní postava a způsob držení těla upoutaly jeho pozornost, ale nepojal žádné zvláštní podezření. To bylo něco pro moje nervy. U vchodu do domu byl baldachýn a vrátný a ve vstupním prostoru byl natažený koberec. Vrátnému jsem ležérně řekl: "Donovan, jsme očekáváni." Jemu to však nestačilo. "Ano, pane, já ale mám příkazy - jak se jmenujete, prosím?" "Soudce Wolfe," ozval se Wolfe. "Moment, prosím." Zmizel za vstupními dveřmi. Ve chvilce však byl zpátky, zdálo se, že by rád položil pár otázek, ale neudělal to a ukázal nám k výtahu. "Dvanáct B," řekl. Když jsme ve dvanáctém poschodí vystoupili, nemuseli jsme to hledat, protože dveře na konci vestibulu byly otevřené a v nich stál sám Jimmy Donovan. V košili s krátkými rukávy a bez kravaty vypadal spíš jako domovník než jako brilantní advokát, dokonce i jeho slova tento dojem dokreslovala. Vyhrkl: "O, to jste vy. Co to je za fór? Soudce Wolfe!" "To není žádný fór," ozval se Wolfe zdvořile, ale odměřeně. "Pouze jsem se chtěl vyhnout nežádoucí zvědavosti. Musel jsem se s vámi setkat." "To ale nemůžete, je to naprosto nepřístojné. Jste přece svědkem obžaloby. Navíc na vás byl vydaný zatykač a já to musím ohlásit." Byl absolutně v právu a měl udělat jedno jediné: zabouchnout před námi dveře, jít k telefonu a zavolat kancelář obvodního státního zástupce. Proč to neudělal, i když už jenom to by mi chybělo, jsem přičítal tomu, že by si musel vzít jinou košili a kravatu, aby si mohl úředně zjistit, co tu Wolfe pohledává. Dveře před námi nezavřel. "Nejsem tady jako svědek obžaloby," konstatoval Wolfe. "Nemám v úmyslu bavit se s vámi o svém svědectví. Jak víte, váš klient, Leonard Ashe, se u mne jednoho červencového dne zastavil a chtěl, abych se zabýval jeho případem, což jsem odmítl. Dostal jsem se k určitým skutečnostem, které mají spojitost s tím, o čem se mnou toho dne mluvil, a o kterých by podle mého názoru měl vědět. Chci mu je sdělit. Domnívám se, že by nebylo správné říct o tom víc vám, ale říci o tom jemu, to za správné považuji. Jenže jeho právě soudí a je obžalován z úkladné vraždy." Měl jsem pocit, že za Donovanovýma očima přímo horečně pracuje mozek. "To je absurdní," prohlásil. "Víte přece naprosto jasně, že se s ním nemůžete setkat." "Mohu, když to zařídíte. Kvůli tomu jsem tady. Vy jste jeho právní zástupce. Dá se to udělat brzy dopoledne, než zasedne soud. Pokud si to budete přát, samozřejmě můžete být u toho, předpokládám ovšem, že u toho raději nebudete. Dvacet minut mi na rozhovor s ním bude stačit." Donovan se hryzal do rtu. "Nemohu se vás ptát, co mu chcete říci." "Tomu rozumím. Do zítřejšího dne se neobjevím v lavici svědků, kde byste mne mohl podrobit křížovému výslechu." "Ne." Donovanovy oči se zúžily. "Ne, nesetkáte se s ním. Nic takového nemohu zorganizovat, to je vyloučeno. Neměl bych s vámi vůbec mluvit. Mojí povinností je zítra ráno všechno nahlásit soudci Corbettovi. Přeji vám pěkný večer, pánové." Otočil se k nám zády a zavřel za sebou dveře. Nezabouchl je, jen je zavřel, což bylo od něj

velkorysé. Přivolali jsme výtah, sjeli dolů, vyšli z domu a vrátili se k autu. "Zavoláte Saulovi," řekl suše Wolfe. "Ano, pane. Když Donovan říkal, že soudci nahlásí naši návštěvu až ráno, pak asi nehodlá ani telefonovat hned obvodnímu státnímu zástupci. Mohl by však změnit názor. Raději popojedu ještě o několik bloků dál a pak teprve zavolám." "Velice správně. Víte, kde bydlí manželka Leonarda Ashe?" "Ano, Třiasedmdesátá ulice." "Jeďte tam. Musím s ní mluvit. Zatelefonujte jí a dohodněte setkání." "Hned teď?" "Ano." "Jo, to je úplná hračka. Ona určitě dřepí doma a čeká, až ji poctí návštěvou nějací dva detektivové. A za koho se mám pro změnu vydávat tentokrát? Za soudce Goodwina?" "Ne. Jdeme sami za sebe." Jel jsem po Park Avenue a Čtyřiasedmdesátou jsem to stočil k Třetí Avenue, objel jsem jeden uliční blok, vydal jsem se západním směrem po Třiasedmdesáté a přemýšlel, jak to s Robinou Keanovou skoulet. Nemluvil jsem však o tom. Wolfe to nechal na mně, a tak to byl můj problém. Hlavou se mi honila řada fantastických nápadů, když jsem však zajížděl v bloku mezi Lexington Avenue a Madison Avenue na jediné volné místo u chodníku, rozhodl jsem se, že nejlepší bude použít tu nejjednodušší strategii. Zeptal jsem se Wolfa, jestli nemá nějaký návrh, dostal jsem zápornou odpověď, vystoupil jsem z auta, vydal jsem se k Lexington Avenue a v jednom krámě jsem našel telefonní budku. Nejdřív jsem zavolal Saulu Panzerovi. Srdcová dáma se zatím neohlásila, řekla mi však, že zavolá kolem deváté, a tak měla ještě dvacet minut čas. Zastavil se u něj seržant Stebbins a zase odešel. Řekl mu, že policie je znepokojena skutečností, že zmizel Nero Wolfe, protože je důležitým svědkem soudního projednávání případu jedné vraždy, a oni se prý obávají, aby se mu něco nestalo, zvlášť když s ním zmizel i Archie Goodwin. O tom, že inspektor Cramer má podezření, že Wolfe zdrhnul ze soudní síně, aby zamotal soudem projednávaný případ, a že by mu chtěl co nejrychleji nasadit želízka, se nezmínil. Seržant se Saula zeptal, jestli se mu Wolfe neozval a zdali neví, kde je, protože na Wolfa i Goodwina je vydaný zatykač. Saul mu samozřejmě dal zápornou odpověď, Purley Stebbins udělal pár uštěpačných poznámek a odešel. Vytočil jsem další číslo. Ozval se ženský hlas a já jsem řekl, že bych rád mluvil s manželkou pana Ashe. Bylo mi sděleno, že paní odpočívá a k telefonu nemůže přijít. Řekl jsem, že se ozývám z pověření Nero Wolfa a že je to naléhavé a životně důležité. Žena, se kterou jsem mluvil, mi oznámila, že je absolutně vyloučené, že by paní přišla k telefonu. Zeptal jsem se jí, jestli vůbec někdy slyšela o Nero Wolfovi, a ona řekla, že samozřejmě ano. Dobře, pokračoval jsem, vyřiďte tedy vaší paní, že se s ní Nero Wolfe musí okamžitě sejít a že tam můžeme být během pěti minut. Zdůraznil jsem, že to je vše, o čem se s ní mohu po telefonu bavit, a že mohu jenom dodat, že pokud se s ním nesetká, nikdy toho nepřestane litovat. Žena mne požádala, abych nepokládal telefon, ale její hlas se dlouho neozýval. Už jsem si říkal, že jsem se asi měl raději pokusit zrealizovat některý ze svých dalších fantastických nápadů. Sahal jsem po klice dveří telefonní budky, abych dovnitř vpustil trochu čerstvějšího vzduchu, když vtom se žena konečně ozvala a sdělila mi, že pan Wolfe je očekáván. Požádal jsem ji, aby dala pokyny vrátnému, aby nás vpustil dovnitř, zavěsil jsem, opustil obchod a vrátil se k autu. "Tak jsem tady, všechno vyřízeno," hlásil jsem. "Vzhledem k tomu, co se Robina Keanová dověděla, bude asi lepší, když budete laskavější. Helena Weltzová se neozvala. Akorát Stebbins položil Saulovi pár hloupých otázek a dostal na ně patřičnou odpověď." Nero Wolfe vystoupil z auta a vydali jsme se k bydlišti manželů Asheových. Jejich ďům byl menší a výstavnější, příliš elegantní na to, abychom v něm narazili na koberce. Vrátný vypadal jako Laurence Olivier a muž, který obsluhoval výtah, byl jeho starší bratr. Byli odměření, ale nebylo třeba to brát osobně. Vyjeli jsme do šestého patra. Muž, který obsluhoval výtah, zůstal stát v otevřených dveřích a čekal až jsme zazvonili a až se před námi otevřely dveře bytu a byli jsme pozváni dovnitř. Žena, která nás uvedla, nejenom vypadala jako Phyllis Jayová, byla to ona. Kolikrát jsem kdysi utratil 4. 40 $ nebo 5. 50 $, abych ji mohl na plátně vidět z prvních řad v přízemí. Raději bych se s ní takhle zblízka setkal při nějaké příjemnější příležitosti, teď však jsem měl plnou hlavu jiných myšlenek. U ní tomu nebylo jinak. Samozřejmě hrála, herečky vždycky hrají, postrádalo to však patřičné kouzlo, protože tentokrát jí k tomu její role nedávala příležitost. Hrála vedlejší roli pro přítelkyni, která to potřebovala. Striktně se držela svého partu, když odebírala Wolfovi klobouk a hůl a poté ho doprovodila do velkého obývacího pokoje a přes něj klenutým obloukem ve zdi do menší místnosti. Robina Keanová seděla na gauči a přihlazovala si vlasy. Wolfe se zastavil tři kroky od ní a lehce se uklonil. Dívala se na něj, potřásla hlavou, jako by odháněla mouchu, stiskla si oči konečky prstů a znovu se na něj zadívala. Phyllis Jayová řekla: "Budu ve studovně, Robbie." Počkala přesně odměřenou dobu na případnou výzvu, aby neodcházela, ale nedočkala se. Otočila se tedy a odešla. Manželka pana Ashe nás vyzvala, abychom si sedli. Přistavil jsem křeslo pro Wolfa a usadil se do dalšího, které stálo opodál. "Jsem strašně unavená," povzdechla si. "Mám pocit prázdnoty, naprosté prázdnoty. Nemyslím, že bych vůbec někdy - no nic, o co se jedná? Jistě je to spjaté s manželem, že ano?" Buď se s tou proslavenou intonací narodila nebo ji používala tak často a tak dlouho, že to vypadalo, jako by jí byla vlastní od narození. Vypadala unaveně, o tom nebylo pochyb, ale na intonaci jejího hlasu to nebylo moc znát. "Budu co nejstručnější," spustil Wolfe. "Víte o tom, že jsem se setkal s vaším manželem? Že se u mne jednoho dne v červenci zastavil?" "Ano, vím. Vím o tom všechno - ovšem až teď." "Z rozhodnutí státního zástupce jsem měl o našem tehdejším rozhovoru podat svědectví při probíhajícím soudním přelíčení. Dnes dopoledne, když jsem čekal na vyzvání k předstoupení, mne však napadlo, že by bylo záhodno prošetřit jednu okolnost, a pokud by to mělo vašemu manželovi nějak pomoci, že toto prošetření nestrpí odkladu. Proto jsem ze soudní síně odešel a to s panem Goodwinem, mým asistentem. Od té chvíle na tom spolu pracujeme." "Co vás napadlo?" Ruce měla sevřené v pěst a podpírala se jimi na gauči. "K tomu se dostaneme. Něco se nám už podařilo zjistit a v průběhu dnešní noci můžeme být ještě chytřejší. Ale ať už tomu tak bude nebo ne, už teď mám pro vašeho manžela určité informace, které pro něj budou mít dost velký význam. Je možné, že ho to plně neočistí, mohlo by to však aspoň vzbudit dostatek pochybností v hlavách členů poroty, aby ho shledali nevinným z trestného činu vraždy. Je tady ovšem problém, jak s touto informací seznámit porotce. Aby to mělo formu přípustného důkazu, k tomu by bylo zapotřebí provést složité a zdlouhavé vyšetřování. Mně jde o maximálně zkrácený postup. Abych toho dosáhl, musím mluvit s vaším manželem." "On ale přece, jak byste toho chtěl dosáhnout?" "Prostě musím. Právě jsem byl za jeho obhájcem, panem Donovanem. Žádal jsem ho, aby zprostředkoval naše setkání, přitom jsem dobře věděl, že to neudělá. A teď se obracím na vás. Uvědomoval jsem si, že

když přijdu za vámi, budete trvat na konzultaci s ním, ale jak vám naznačuji, to by bylo zbytečné. Moje počínání v soudní síni je hodnoceno jako pohrdání soudem a byl na mne vydaný zatykač. Jsem úředně předvolaný svědek obžaloby a v takovém případě si obhájce nemůže dovolit se mnou ani promluvit, natož mi zprostředkovat rozhovor se svým klientem. Na vás coby manželku člověka, kterému jde při soudním přelíčení o život, se žádné takové předpisy nevztahují. Jste široko daleko známá a máte velké osobní kouzlo. Pro vás by nebylo příliš obtížné a už vůbec ne nemožné získat povolení, abyste zítra ráno před zahájením líčení mohla s manželem promluvit. A mne můžete vzít s sebou. Stačí mi dvacet minut, dokonce i deset by stačilo. Až budete žádat o povolení rozhovoru, o mně se nezmiňujte, to je velice důležité. Prostě mne vezmete s sebou a ostatní uvidíme. Pokud by to nevyšlo, pak si v nouzi budeme muset vypomoci jinak. Uděláte to?" Mračila se. "Nevidím - vy prostě s ním chcete mluvit?" "Ano." "A co mu chcete říct?" "To uslyšíte zítra ráno, až se s ním setkáme. Je to komplikované a opírá se to o domněnky. Kdybych vám to teď řekl, mohlo by to ohrozit můj záměr seznámit s tím členy poroty, a to nechci riskovat." "Řekněte mi aspoň, čeho se to týká. Je to o mně?" Wolfe pokrčil rameny a zhluboka se nadechl. "Říkáte, madam, že jste strašně unavená. Já taky. Vás by se to mohlo týkat jen v tom případě, že byste byla nějak zapletená do vraždy Marie Willisové, a to se mi nezdá. Vystavuji vážnému riziku svou pověst, úctu k sobě samému a dost možná i svou osobní svobodu. Podnikám kroky, které považuji za užitečné pro vašeho manžela a žádám vás o pomoc. Přitom vás nechci vystavit žádnému riziku. Nemáte co ztratit. Já ano. Předpokládám, že ať už jste manželovi upřímně oddaná nebo nejste, nepřejete si, aby byl odsouzen za vraždu. Ale mohu se v tom mýlit. Zároveň nemohu zaručit, že mám klíč k jeho osvobození, ale v těchto věcech nejsem žádným nováčkem." Stiskla zuby. "To nemusíte říkat." Charakteristická intonace jejího hlasu zmizela. "Pokud jde o to, zda jsem či nejsem oddaná svému manželovi: můj manžel není padlý na hlavu, jednal ale jako hlupák. Vroucně ho však miluji a chci -" Stiskla znovu zuby. "Mám ho moc ráda. Ne, opravdu si nepřeji, aby ho odsoudili za vraždu. Máte pravdu, já nemám co ztratit, už nemám co ztratit. Jestli to ale udělám, musím o tom říci panu Donovanovi." "Ne, to nesmíte. Nejenže by vám to zakázal, dokonce by tomu zabránil. Všechno záleží jenom na vás." Přestala si opírat o pěsti a vzpřímila se. "Měla jsem pocit, že jsem příliš unavená na to, abych dál žila," v jejím hlase se znovu objevila známá intonace, "a unavená opravdu jsem, ale určitě se mi uleví, když něco udělám." Zvedla se z gauče a zůstala stát na místě. "Udělám to. Jak říkáte, jsem dost známá a pokusím se toho zhostit podle vašich představ. Vy pokračujte podle svého, podnikněte další kroky a tohle už nechtě na mně. Kde vás mohu zastihnout?" Wolfe se obrátil na mne. "Saulovo číslo, Archie." Napsal jsem ho na lístek ze svého notesu a předal jí ho. Wolfe se zvednul. "Budu tam celou noc, paní, až do devíti do rána, doufám však, že se ozvete dřív." Byl jsem na pochybách, že ho poslouchala. Natolik byla ráda, že má něco na práci, že nás úplně přestala vnímat. Vyprovodila nás do foyeru, ale duchem byla nepřítomná. Ještě jsem ani pořádně nepřekročil práh a už za mnou zavřela dveře. Vrátili jsme se k autu a zamířili do centra města na Park Avenue. Nebylo pravděpodobné, že by Purleyho Stebbinse napadlo vydat se znovu za Saulem, přesto jsem pár bloků od jeho bytu zastavil a zatelefonoval mu. Saul mi potvrdil, že je sám. Ještě nepravděpodobnější bylo, že by Stebbins nechal před domem hlídat nějakého policajta, přesto jsem zastavil skoro padesát metrů od vchodu a dobře se rozhlédl kolem. Kousek dál jsem zahlédl místo na zaparkování, do kterého jsem zajel, a ještě chvíli sledoval okolí, než jsem otevřel zadní dveře, aby Wolfe mohl vystoupit. Přešli jsme ulici, vstoupili do vestibulu a přivolali výtah.

Když jsme opustili samoobslužný výtah na pátém poschodí, Saul už na nás čekal a vítal nás. Možná, že pro někoho je Saul Panzer jenom takový menší chlapík s velkým nosem, který pokaždé vyhlíží tak, že by nutně potřeboval oholit, pro jiné, včetně Wolfa a mne, je to však ten nejlepší člověk, kterého je možné si najmout na sledování a jemuž se v operativních schopnostech jen tak někdo nevyrovná. Wolfe ještě nikdy nebyl v jeho bytě, já však ho v průběhu let navštívil mnohokrát, většinou v sobotu v noci spolu se třemi nebo čtyřmi dalšími návštěvníky při přátelském posezení u partičky pokeru. Ocitli jsme se uvnitř a Wolfe se rozhlížel se kolem. Stanuli jsme ve velké místnosti, osvětlované čtyři lampami, z nichž dvě stály na podlaze a další dvě na stole. Na čelní stěně dominovala okna, další stěnu pokrývaly knihy a na dalších dvou visely obrázky a poličky, plné všeho možného, počínaje různě velkými kusy minerálů a mrožími kly konče. V protilehlém koutě stál velký klavír. "Pěkná místnost," poznamenal Wolfe. "Podle mých představ. Blahopřeji." Pokročil ke křeslu, které ze všech, s kterými se dnes setkal, se nejvíce blížilo Wolfově představě o tom, jak by křeslo mělo vypadat, a uvelebil se v něm. "Kolik je hodin?" "Za pět minut tři čtvrtě na deset." "Ozvala se ta ženská?" "Ne, pane. Dáte si pivo?" "To si dám, když budete tak hodný." V následujících třech hodinách vypil sedm lahviček. Zároveň se plně podílel na zkonzumování játrové paštiky, kyselých sleďů, jesetera, nakládaných hub, tuniského melounu a tří druhů sýrů. Saul se určitě jako hostitel vytáhl, třebaže není žádný vejtaha. Samozřejmě si uvědomoval, že Wolfe jí pod jeho střechou poprvé a dost možná také naposledy, a tak mu chtěl dopřát, aby se dobře nabaštil, to je v pořádku, přesto mne ale napadlo, že těmi třemi druhy sýra to trochu přepískl. Do soboty určitě Wolfe nebude moci sýr ani vidět. Saul samozřejmě nebyl zařízený na to, aby nás lehko uložil k spánku. Ale to byl jeho problém, on byl hostitelem. Wolfovi přidělil místo v ložnici, mne uložil na gauč v tom velkém obýváku a sám si tu ustlal na podlaze. Zdálo se to rozumné. Přesto jsme ale ještě ve tři čtvrtě na jednu byli všichni vzhůru. Čas nám rychle ubíhal: klábosili jsme, jedli, popíjeli, Wolfe se Saulem se do sebe zakousli při třech partiích dámy, které všechny skončily nerozhodně. Víc a víc jsme sice zívali, ale spát jsme nešli, protože Helena Weltzová se pořád nehlásila a naděje, ke které jsme se upínali, se stále zmenšovala. Další záležitost se vyřešila těsně po půlnoci. Ozvala se Robina Keanová a oznámila Wolfovi, že to, na čem se domluvili, zařídila. Měl se s ní setkat v místnosti číslo 917 v čísle 100 na Centre Street v půl deváté. Zeptal se mne, jestli o místnosti 917 něco nevím, ale nic mi to neříkalo. Když se po skončení telefonátu vrátil, usadil se v křesle, opřel se o opěradlo a chvíli jen tak seděl se zavřenýma očima. Pak se najednou vzpřímil a řekl Saulovi, že je připravený k zahájení třetí partie dámy. Ve tři čtvrtě na jednu se zvedl z křesla, zívl, protáhl se a oznámil: "Zděšení už z ní vyprchalo. Jdu si lehnout." "Bojím se, že tu nemám pyžamo, do kterého byste se vešel," omlouval se Saul, "mám ale -" Ozval se telefon. Byl jsem nejblíž, zvedl jsem tedy sluchátko. "Tady Jackson čtyři-tři-jedna-devět." "Chtěla bych - tady je Srdcová dáma." "Poznávám vás. Tady Archie Goodwin. Kde jste?" "V budce na Grand Central

Station. Nemohla jsem se ho zbavit, a tak - o to ale teď nejde. Kde jste vy?" "V jednom bytě na Osmatřicáté ulici, s panem Wolfem na vás čekáme. Je to k nám kousek. Zajdu za vámi na nádraží, budu na vás čekat za pět minut v horní hale u informací. Přijdete tam?"
"Ano."
"Určitě?"
"To víte, že ano!"
Zavěsil jsem, obrátil jsem se ke svým společníkům a pyšně jsem řekl: "Pokud z ní už zděšení vyprchalo, tak na ni znovu dolehlo. Postav na kafe, Saule. Na nohy ji postaví buď šálek kávy nebo whisky. A je docela dobře možné, že má ráda sýry." Odešel jsem.

5.
Ráno šest minut po desáté stál zástupce obvodního státního žalobce Mandelbaum u svého stolu v soudní síni a připravoval se oslovit soudce Corbet ta. Místnost byla plná lidí. Členové poroty seděli na svých místech. Jimmy Donovan, obhájce obžalovaného, který mi už vůbec ničím nepřipomínal domovníka, prstem procházel nějaké listiny, které mu podal jeho asistent. "Vaše Ctihodnosti," začal Mandelbaum, "chci předvolat svědka, kterého jsem chtěl předvolat už včera, nebyl však přítomen. Před pouhými několika minutami jsem se dověděl, že je v soudní síni. Jistě si pamatujete, že na moji žádost jste vydal soudní příkaz na předvedení pana Nero Wolfa. "Ano, pamatuji." Soudce si odkašlal. "Je přítomen?" "Je." Mandelbaum se obrátil a pronesl výzvu: "Nero Wolfe!" My jsme dorazili minutu před desátou a nebyli bychom schopni dostat se dovnitř, kdybychom se neprodrali k policejnímu důstojníkovi ve dveřích a nepředstavili se mu s tím, že je na nás vydaný příkaz k předvedení. Strnule na Wolfa civěl a připustil, že ho poznává. Vpustil nás dovnitř a dozorci v soudní síni se podařilo usadit nás na lavici mezi diváky právě ve chvíli, kdy vstoupil soudce Corbett. Když se ozvala Mandelbaumova výzva, aby Wolfe podal svědectví, a ten se zvedl, měl jsem konečně pro sebe dost místa. Wolfe kráčel uličkou mezi lavicemi, prošel brankou a jeho mohutná postava zaujala místo svědka. Otočil se tváří k soudci, stál a čekal. "Až složíte přísahu," ozval se soudce, "mám na vás, pane Wolfe, několik otázek." Soudní dozorce doručil bibli, Wolfe složil přísahu a sedl si. Křeslo pro svědky by mělo posloužit jakékoli postavě, v případě Wolfa však tuto podmínku splňovalo jen stěží. Soudce spustil. "Víte o tom, že jste byl na včerejšek obeslán jako svědek. Byl jste v soudní síni, odešel jste však a nebyl jste k nalezení, takže jsem vydal soudní příkaz k vašemu předvedení. Máte právního zástupce?" "Ne, pane." "Proč jste odešel? Jste pod přísahou." "Donutila mne k tomu okolnost, jejíž prověření jsem považoval za kategoricky nezbytné. Pokud mi přikážete, abych vám na vaši otázku odpověděl okamžitě, nebude mi zbývat, než svoje důvody vysvětlit. Uctivě vás však žádám o to, abyste měl strpení. Jsem srozuměn s tím, že pokud shledáte mé důvody k opuštění soudní síně jako neuspokojivé, bude to posuzováno jako pohrdání soudem a vyměříte mi patřičný trest. Ptám se vás však, Vaše Ctihodnosti, záleží na tom, jestli mne potrestáte hned teď nebo o něco později, až vyslechnete moje svědectví? Protože důvod mého odchodu ze soudní síně je s tímto svědectvím přímo spjatý, obracím se na vás se žádostí, abyste - jestli soud dovolí - potrestání za pohrdání soudem odložil na pozdější dobu. Budu se stále zdržovat tady."
"To tedy budete. Jste ve vazbě."
"Ne, nejsem."
"Vy nejste ve,vazbě?"
"Ne, pane. Dostavil jsem se dobrovolně."
"Tak od této chvíle už jste." Soudce stočil hlavu. "Důstojníku, tento muž je zatčen." Vrátil se k Nero Wolfovi. "Tak tedy dobře. K záležitosti pohrdání soudem se vrátíme později. Ujměte se slova, pane Mandelbaume." Mandelbaum se postavil a oslovil Wolfa. "Pane svědku, řekněte laskavě soudu svoje jméno, zaměstnání a bydliště." Wolfe se otočil k porotě. "Jmenuji se Nero Wolfe, mám koncesi soukromého detektiva a kancelář mám ve svém domě číslo 918 na Třicáté páté západní ulici, Manhattan, New York City." "Setkal jste se někdy s obžalovaným?" Mandelbaum ukázal prstem na obžalovaného. "S tímto mužem?" "Ano, pane. Je to pan Leonard Ashe." "Kde a za jakých okolností jste se s ním setkal?" "Přišel ke mně do mé kanceláře, když si předtím se mnou dohodl schůzku na jedenáctou hodinu dopoledne, bylo to v úterý třináctého července letošního roku." "Co vám tehdy řekl?" "Projevil zájem o využití mých profesionálních služeb. Sdělil mi, že si předešlého dne objednal službu na své domácí telefonní číslo v bydlišti na manhattanské Sedmdesáté třetí východní ulici a že na základě dalších dotazů zjistil, že jeho stanici bude mít na starosti jedna manipulantka a to pět nebo šest dní v týdnu. Na mne se obrátil se žádostí, abych mu maximálně ověřil důvěryhodnost této zaměstnankyně, protože ji chce požádat, aby odposlouchávala všechny hovory, které se uskuteční na jeho domácím telefonním čísle v průběhu dne, a aby o nich informovala buď jeho nebo mne - nemohu přesně označit, o čem měla koho informovat, protože v tom směru se nevyjádřil dostatečně jasně." "Řekl vám, proč to chce?" "Ne. Tak daleko nezašel." Donovan vyletěl z křesla. "Námitka, Vaše Ctihodnosti. To jsou závěry svědka, interpretující úmysly obžalovaného." "Škrtněte to," řekl Mandelbaum. "Výpuste odpověď až na slovo ‚Ne'. Pane Wolfe, vaše odpověď zní ‚ne', je to tak?" "Ano, pane." "Zmínil se obžalovaný o nějaké odměně, kterou by tato zaměstnankyně za odposlouchávání měla dostat?" "Žádnou finanční sumu nevyřkl, naznačil však, že -" "Nejde o to, co naznačil, ale o to, co přesně uvedl." Musel jsem se pousmát. Wolfa, který vždycky trvá na naprosté přesnosti, hrozně rád jiné a zvlášť pak mne osobně sekýruje za vágní vyjadřování a určitě zná pravidla před kládání důkazů, už dvakrát nachytali. Uměl jsem si, že při nějaké vhodné příležitosti mu to připomenu. Nero Wolfe zůstával klidný. "Řekl, že se jí to vyplatí, čímž měl jednoznačně na mysli dotyčnou zaměstnankyni, ale žádný obnos nevyřkl." "Co ještě říkal?" "To bylo asi tak všechno. Celý náš rozhovor trval jen pět minut. Rychle jsem si uvědomil, kvůli čemu se zajímá o moje služby, a odmítl jsem ho."
"Řekl jste mu, proč jeho žádost odmítáte?"

"Ano, pane."
"Co jste mu řekl?"
"Řekl jsem, že i když podstata práce detektiva spočívá v tom, že strká nos do cizích záležitostí, vylučuji ze svého působení všechno, co je spojeno s manželskými potížemi, a proto odmítám tuto zakázku převzít."
"Řekl vám, že mu jde o špehování manželky?"
"Ne, pane."
"Proč jste to tedy kvalifikoval jako manželské potíže?"
"Protože jsem dospěl k závěru, že právě to je podstata jeho znepokojení."
"Co jste mu ještě řekl?"
Wolfe si v křesle přesedl. "Rád bych se ujistil, že otázce dobře rozumím. Máte na mysli to, co jsem mu řekl tenkrát nebo co jsem mu řekl někdy později?"
"Jde mi o tehdy. Žádná další příležitost přece nebyla. Nebo snad je tomu jinak?"
"Byla, pane."
"Tím chcete říci, že jste se s obžalovaným ještě někdy setkal?"
"Ano, pane."
V té chvíli se Mandelbaum napřímil. Protože byl ke mně obrácený zády, nemohl jsem vidět překvapení v jeho tváři, ale to nebylo zapotřebí. V jeho úředních papírech bylo Wolfem podepsané prohlášení, v němž se mimo jiné pravilo, že se s Leonardem Ashem před a po 13. červenci nikdy nesetkal. "Kdy a kde došlo k vašemu dalšímu setkání?" vyštěkl Mandelbaum zvýšeným hlasem.
"Dnes dopoledne, krátce po deváté v této budově."
"Vy jste se dnes v této budově setkal a hovořil s obžalovaným?"
"Ano, pane."
"Za jakých okolností?"
"Jeho manželka s ním zorganizovala setkání, protože s ním potřebovala hovořit. A svolila, abych ji doprovázel."
"Jakým způsobem to zorganizovala? S kým?"
"To nevím."
"Byl u toho přítomný pan Donovan, obhájce obžalovaného?"
"Ne, pane."
"Kdo všechno byl účasten?"
"Paní Asheová, pan Ashe, já a dva ozbrojení dozorci, jeden stál ve dveřích a druhý na opačné straně místnosti."
"Co to bylo za místnost?"
"Nevím. Dveře nebyly označené žádným číslem. Myslím, že bych vás k nim byl schopný dovést." Mandelbaum se otočil a podíval se po Robině Keanové, která seděla mezi diváky v první lavici. Protože nejsem právník, nevěděl jsem, jestli ji státní žalobce může donutit, aby se objevila jako další svědek. Manželku samozřejmě nelze předvolat ke svědectví proti svému manželovi, nevěděl jsem však, zda zákaz platí i za takovéto situace. Mandelbaum však od této možnosti upustil nebo předvolání odložil. Požádal soudce, aby ho na chvíli omluvil, odebral se ke svému stolu a tam ztlumeným hlasem hovořil se svým kolegou. Rozhlédl jsem se kolem. Už předtím jsem na levé straně uprostřed diváků zahlédl Guye Ungera. Bella Velardiová a Alice Hartová seděly na druhé straně místnosti u uličky. Služby provozovny Bagby Answers na Devětašedesáté ulici zřejmě vykonávaly zaměstnankyně z jiných pracovišť. Jejich šéf Clyde Bagby seděl několik řad před Ungerem. Srdcová dáma Helena Weltzová, kterou jsem před sedmi hodinami zavezl ze Saulova bytu do hotelu, seděla vzadu, nedaleko ode mne. Kolega státního žalobce se zvedl a rychlým krokem odcházel. Mandelbaum se vrátil k Wolfovi. "Vy nevíte, že pokud svědek obžaloby mluví s obžalovaným, který je obviněný z těžkého zločinu, je to považováno za přečin?" "Ne, pane, to nevím. Můj výklad je ten, že záleží na tom, o čem s ním mluví. Já jsem s panem Ashem nepřebíral svoje svědectví." "Co jste spolu probírali?" "Projednal jsem s ním určité záležitosti, o nichž jsem si myslel, že by ho mohly zajímat." "Jaké záležitosti? Co jste mu přesně řekl?" Zhluboka jsem se nadechl, roztáhl a protáhl prsty a zase vydechl. Ten tlustý hajzlík Mandelbaum to právě přešvihnul. Položením této otázky už nemohl zabránit tomu, aby se porota nedověděla patřičné věci. Pokud samozřejmě obhájce Jimmy Donovan není hlupák, a to určitě není. Wolfe začal vypovídat. "Řekl jsem mu, že když jsem včera seděl v této místnosti a čekal, až mne vyzvete k podání svědectví, dospěl jsem k závěru, že určité momenty spjaté s vraždou Marie Willisové nebyly dostatečně posouzené a prošetřené, a proto jsem svou roli jako svědka obžaloby považoval za trapnou. Řekl jsem, že jsem si v té souvislosti ujasnil několik důležitých momentů: že opuštěním soudní síně se sice vystavuji potrestání za pohrdání soudem, ale nedotknutelnost práva že je přece důležitější, než moje osobní pohodlnost; že mám naprostou důvěru v soudce Corbetta, který -" "Pane Wolfe, nač ta obhajoba, zatím nejste obviněný z pohrdání soudem," skočil mu do řeči Mandelbaum. "Já vím, pane. Odpovídám jenom na vaši otázku, co jsem řekl panu Ashemu. Ten se mne potom zeptal, jaké mám pochybnosti, a já mu řekl, že mám dvě. Za prvé, že jako člověk s mnohaletou zkušeností z vyšetřování kriminálních činů a pachatelů mám velké pochybnosti o jeho vině. A za druhé, že policie byla natolik zaujata okolnostmi, které svědčí proti němu - jak zřejmým motivem, tak tím, že právě on našel mrtvé tělo -, že nevěnovala dostatečnou pozornost tomu, aby hledala pachatele také jinde. Tak například každý zkušený vyšetřovatel vždycky velmi pozorně sleduje zrakem i sluchem člověka, který v dané kauze zaujímá nějaké výraznější postavení. Takovými lidmi jsou lékaři, právníci, důvěru požívající služebnictvo, intimní přátelé a samozřejmě také blízcí příbuzní. Jestliže někdo z této kategorie lidí je lotr, pak má obzvlášť velkou příležitost k provádění ničemností. Napadlo mne, že -" "Tohle všechno jste vyprávěl panu Ashemu?" "Ano, pane. Když jsem seděl v této místnosti a slyšel pana Bagbyho popisovat operace u telefonních panelů, napadlo mne, že zaměstnanci takovéto služby spadají do téže kategorie jako ty, o kterých jsem se zmínil. Telefonní manipulantka, která nemá zábrany, se může odposloucháváním hovorů dostat k

takovému druhu informací, ze kterých může finančně vytěžit - například o obchodování s cennými papíry, o obchodních a profesionálních úmyslech a o spoustě dalších věcí. Možností je nepřeberně. A jedna z nich, asi ta nejslibnější, spočívá v tom, že se lze dostat k nějakým soukromým tajemstvím. Spousta lidí je opatrná a nerozbírá a nesvěřuje se po telefonu s životně důležitými záležitostmi, mnozí však tomu nevěnují pozornost a v ožehavých situacích na opatrnost zcela zapomínají. Napadlo mne, že takové informace nebo jen její náznaky jsou užitečné a výnosné pro vyděrače a že tento druh telefonních služeb se vlastně dá srovnávat s velice citlivým postavením lékařů, právníků nebo důvěru požívajícího služebnictva. Kterákoli manipulantka u telefonního panelu může prostě -" "To je pouhá spekulace, pane Wolfe. Tohle všechno jste říkal obžalovanému?" "Ano, pane." "Jak dlouho jste s ním byl?" "Téměř půl hodiny. Za takovou dobu se toho dá říci hodně." "Nepochybuji. Čas soudu a poroty však by neměl být utrácen bezvýznamnostmi." Mandelbaum obdařil porotu jedním ze svých pohledů, žádajících pochopení a souhlas, a vrátil se k Wolfovi. "O své svědecké výpovědi jste s obžalovaným vůbec nehovořil." "Ne, pane." "Dal jste mu nějaká doporučení pokud jde o další vedení obhajoby?" "Ne, pane. Nedal jsem mu vůbec žádná doporučení." "Nabídl jste mu, že se pro něj pustíte do vyšetřování, abyste mu pomohl při obhajobě?" "Ne, pane." "Proč jste v tom případě vůbec vyhledal tuto příležitost, abyste s ním hovořil?" "Okamžik," postavil se znovu obhájce Donovan. "Vznáším námitku, Vaše Ctihodnosti. Pan Nero Wolfe je svědkem obžaloby a výslech se neubírá příslušným směrem. Toto je křížový výslech a proti tomu se ohrazuji." Soudce Corbett přikývl. "Námitce se vyhovuje. Pane Mandelbaume, znáte pravidla důkazního řízení." "Já jsem však konfrontován nepředvídanou událostí." "Pan Nero Wolfe je stále ještě vaším svědkem. Směřujte výslech k meritu věci." "Kromě toho, Vaše Ctihodnosti, je posuzován jako člověk, který pohrdal soudem." "Ještě ne. To bylo zatím pozastaveno. Pokračujte." Mandelbaum se podíval po Wolfovi, letmým pohledem přelétl porotu, šel ke svému stolu, postavil se u něj, chvíli se díval na jeho desku, pak zvedl hlavu a oznámil: "Nemám další otázky." Pak se posadil. Jimmy Donovan vstal, vykročil dopředu, ale místo svědka oslovil soudce. "Vaše Ctihodnosti, chci prohlásit, že jsem nevěděl nic o dnešním ranním setkání svědka s mým klientem, ani předtím, ani poté, kdy se uskutečnilo. Dověděl jsem se o něm až tady, v soudní síni. Jestliže to považujete za potřebné, složím přísahu a nechám se vyslechnout." Soudce Corbett potřásl hlavou. "Nemyslím, pane Donovane, že by to bylo třeba. Aspoň ne do té doby, než by to okolnosti vyžadovaly." "Samozřejmě jsem kdykoli k dispozici." Donovan se otočil k Wolfovi. "Pane Wolfe, proč jste dnes ráno vyhledal příležitost hovořit s panem Ashem?" Wolfe působil suverénně, ale ne samolibě. "Získal jsem informaci zpochybňující jeho vinu a bylo nutné mu ji bezodkladně sdělit ještě před zahájením dnešního soudního přelíčení. Ocitl jsem se v obtížné situaci. Protože jsem svědkem obžaloby a včera jsem opustil soudní síň před skončením jednání, byl na mne vydán příkaz k zadržení. Věděl jsem, že pokud se setkám s panem Ashem a budu s ním hovořit, vyjde to při přelíčení, až mne bude pan Mandelbaum vyslýchat, najevo a pan Mandelbaum se určitě zeptá, co jsem panu Ashemu řekl. Proto jsem chtěl o své domněnce a o tom, na co jsem přišel, pane Ashe informovat. Předpokládal jsem, že pokud pan Mandelbaum dovolí, abych vypověděl všechno, co jsem panu Ashemu řekl, bude to stačit k zpochybnění viny pana Ashe. Pokud by mne jako svého svědka propustil ještě před skončením výpovědi, budu mít ještě šanci dopovědět všechno při obhájcově křížovém výslechu." Wolfe obrátil ruku dlaní vzhůru. "Proto jsem se potřeboval s panem Ashem sejít a mluvit s ním." Soudce se zamračil. Jeden z členů poroty se vysmrkal, ostatní se po něm podívali. Diváci zpozorněli a někdo se uchichtl. Napadlo mne, že Wolfe musí mít nervy napjaté jak struny, neporušil však ani jeden paragraf, o kterém bych měl povědomí. Donovan položil Wolfovi jasnou otázku a dostal na ni jasnou odpověď. Dal bych nevím co za to, abych mohl vidět, jak se při tom Donovan tváří. Pokud se na to, co mu Wolfe právě napověděl, nějaká reakce objevila v jeho obličeji, v jeho hlase to znát nebylo. "Řekl jste panu Ashemu víc, než jste tady teď vypověděl?" "Ano, pane." "Řekněte, prosím, porotě, co to bylo." "Řekl jsem mu, že včera dopoledne jsem odešel z této soudní síně, abych si ověřil pochybnosti, kterých jsem tu nabyl, a to s plným vědomím, že riskuji potrestání za pohrdání soudem. Řekl jsem mu, že jsem s sebou vzal svého asistenta pana Archie Goodwina a že jsme šli do kanceláře Bagby Answers Inc. na Šedesáté deváté ulici, kde byla zavražděna Marie Willisová. Řekl jsem mu, že po shlédnutí telefonních panelů jsem dospěl k závěru, že pro žádnou z manipulantek by nebylo možné, aby -" Mandelbaum vyletěl ze svého křesla. "Námitka, Vaše Ctihodnosti. Nelze připouštět závěry svědka." "Svědek pouze rekapituluje, co řekl panu Ashemu," ohradil se Donovan. "Pan státní žalobce ho přece o to také žádal." "Námitka se nepřipouští," řekl soudce Corbett suše. Wolfe pokračoval. "Řekl jsem, že jsem dospěl k závěru, že není možné, aby se některá manipulantka zabývala odposloucháváním a ostatní o tom nevěděly. A proto pokud se tam něco takového praktikovalo, musely se na tom podílet všechny. Řekl jsem, že jsem o některých záležitostech hovořil se dvěma z nich, s Alicí Hartovou a Bellou Velardiovou, které tam spolu s Marií Willisovou pracovaly a žily, a že mne tyto rozhovory v mých pochybnostech utvrdily ve dvou směrech. Předně, když jsem jim oznámil, že je chci podrobit důkladnému a tvrdému výslechu, bylo na obou patrné značné rozrušení, přitom bez námitek tolerovaly moji neomalenost. A za druhé, bylo evidentní, že jejich osobní výdaje vysoce převyšují jejich výdělek. Řekl jsem - mohu vás, pane, požádat, abych mohl přestat s opakováním uvozovací věty ‚Řekl jsem'?" "Myslím, že to není možné," konstatoval Donovan. "Nejde to, pokud je vaše odpověď vymezena otázkou, co jste dnes dopoledne říkal panu Ashemu." "Dobrá, budu v tom pokračovat. Jinak než jako marnotratnost nelze nazvat osobní výdaje ani u třetí manipulantky, která žije a pracuje s Marií Willisovou, u Heleny Weltzové. Měla zrovna volný den a pan Goodwin a já jsme zajeli autem na její venkovské sídlo poblíže Katonahu v okrese Westchester. Byla rozrušená ještě víc než její dvě kolegyně. Byla až hysterická. S ní tam byl muž jménem Guy Unger a ten byl také pořádně nervózní. Když jsem je oba seznámil se svým úmyslem vyšetřit každého, kdo je nějak spjatý s firmou Bagby Answers Inc., požádal mne tento muž o soukromý rozhovor a nabídl mi deset tisíc dolarů za služby, které blíže nespecifikoval. Pochopil jsem, že se mne pokouší podplatit, abych dal ruce pryč od celého případu. Jeho nabídku jsem odmítl." "Tohle všechno jste řekl panu Ashemu?" "Ano, pane. Helena Weltzová mezitím panu Goodwinovi mezi čtyřma očima řekla, že by se mnou chtěla mluvit. Nejdřív se však potřebovala zbavit pana Ungera. Řekla, že mi zavolá později do kanceláře. Když jsem se vrátil

do New Yorku, neodvážil jsem se jít domů. Počítal jsem s tím, že byl vydaný příkaz k mému zadržení. Využili jsme tedy, pan Goodwin a já, pohostinství jednoho našeho přítele a někdy po půlnoci přišla Helena Weltzová za námi. Moje odpolední návštěva a útočné vystupování ji nejen překvapily, ale naprosto vyvedly z míry, takže byla strachy celá bez sebe. Přiznala, že tato telefonní služba byla celá léta využívána přesně tak, jak jsem předpokládal. Podílely se na tom všechny manipulantky, včetně Marie Willisové. Jejich šéfka, Alice Kartová, soustřeďovala informace -" Najednou byl Wolfe ve své výpovědi přerušen. Alice Hartová, která seděla u uličky vedle Belly Velardiové, se zvedla, zamířila ke dveřím a její kolegyně se vydaly hned za ní. Ze všech stran se na ně upřely oči, včetně zraku soudce Corbetta, nikdo však nic neříkal a ani neudělal. Když to měly ke dveřím pět kroků, houkl jsem na dozorce: "Ta vpředu je Alice Hartová!" Dozorce jim zastoupil cestu a soudce Corbett zakřičel: "Důstojníku, nikdo nesmí opustit místnost!" Obecenstvo v soudní síni nejprve ztuhlo, pak to zašumělo a někteří vstali. Soudce několikrát uhodil kladívkem a vyzval ke klidu, za dané situace však nemohl pohrozit, že dá vyklidit jednací síň. Slečny Hartová a Velardiová to vzdaly a odebraly se zpátky na svá místa. Když se místnost ztišila, soudce se obrátil na Wolfa. "Pokračujte." Nero Wolfe vyhověl žádosti. "Alice Hartová od nich shromažďovala informace a čas od času jim kromě mzdy vyplatila - na ruku - i další peníze. Guy Unger a Clyde Bagby jim také občas vypláceli určité odměny. Nejvyšší částka, kterou Helena Weltzová obdržela, činila patnáct set dolarů. Dostala je asi před rokem od Guye Ungera. Za tři roky přijala vedle platu celkově asi patnáct tisíc dolarů. Nevěděla, k čemu se použité informace, které předala Alici Hartové, využívaly. Nepřipouští, že by měla nějakou vědomost o tom, že něco z toho mohlo být použito k vydírání, připouští však, že určité informace mohly být takto použity." "Víte, kde se teď nachází Helena Weltzová?" zeptal se soudce Corbett. "Ano, pane. Je tady. Řekl jsem jí, že pokud se dostaví, mohl by obvodní státní zástupce její pomoc ocenit." "Existuje ještě něco, co jste dnes ráno panu Ashemu sdělil a co byste chtěl dodat?" "Existuje, Vaše Ctihodnosti. Přejete si, abych rozlišoval mezi tím, co mi řekla Helena Weltzová a co je můj vlastní výklad?" "Ne. Chci vědět jen to, co jste řekl panu Ashemu." "Řekl jsem mu, že už samotná skutečnost, že se snažil objednat si u mne prověření důvěryhodnosti Bagbyho manipulantky, která měla obsluhovat jeho telefonní číslo, a podplatit ji, aby tuto linku odposlouchávala, už to byl jeden z momentů, co ve mně vyvolal pochybnosti o jeho vině. Řekl jsem mu, že jsem si kladl otázku, zda člověk, který je plný zábran a ani neví, jak o takovou službu požádat, je schopný uškrtit ženu a potom chladnokrevně otevřít okno a zavolat policii. Zeptal jsem se ho také na muže, který mu volal a nabídl mu sejít se v Bagbyho provozovně na Šedesáté deváté ulici s tím, že by slečně Willisové spolu mohli všechno vymluvit. Zeptal jsem se pana Ashe, zda je možné připustit, že ten hlas patřil panu Bagbymu a pan Ashe řekl, že je to docela možné, v tom případě by však Bagby musel hlas dost měnit." "Máte nějaký důkaz, že to byl pan Bagby, kdo volal?" "Ne, Vaše Ctihodnosti. Kromě hodnocení obecně známých skutečností a vlastního pozorování mohu uvést jen to, co mi řekla slečna Weltzová. Řekla mi, že Marie Willisová se stala akutní hrozbou celého jejich kompletu. Unger i Bagby jí nařídili, aby přijala Asheho návrh na odposlouchávání jeho domácí linky, a zakázali jí cokoli sdělit manželce pana Ashe. Slečna Willisová ji však zbožňovala a jejich naléhání odmítla s tím, že raději z podniku odejde. To však bylo pro všechny, kteří se na těchto praktikách podíleli, nebezpečné a slečnu Wilisovou nebylo možné dále tolerovat. Špinavé praktiky Bagby Answers Inc. mohly bezpečně a úspěšně pokračovat jen do té doby, dokud nikdo z klientů neměl šanci přijít na to nebo se dovědět, že jeho potíže jsou spjaty s činností této firmy. Byl to Bagby, kdo informace shromažďoval, k vydírání je však využíval Unger. Člověk, kterého natáhl na skřipec, netušil, kde vyděrač k tomu skřipci přišel. Vzpoura slečny Willisové a její rozhodnutí odejít - spojené s pohrůžkou, že všechno oznámí, jak mi řekla slečna Weltzová, smrtelně ohrožovalo každého z účastníků komplotu zvlášť a všechny dohromady a bylo dostatečným důvodem pro její zavraždění. Samozřejmě pro toho, koho takovýto hrůzostrašný čin nijak neděsí. Panu Ashemu jsem řekl, že toto všechno určitě velice výrazně zpochybňuje obvinění, které je proti němu vzneseno. Šel jsem však dál a stručně jsem mu vysvětlil, kdo podle mne asi bude obžalovaný. I to si přejete slyšet, Vaše Ctihodnosti?" Soudce byl na to, co říkal Nero Wolfe, plně soustředěný. "Ano. Pokračujte." "Panu Ashemu jsem řekl, že vysoce preferuji pana Bagbyho. Alibi, které si vzájemně poskytují slečna Kartová a slečna Velardiová, mohou být s úspěchem zpochybněná, ale ony je mají, navíc jsem se s nimi setkal, mluvil s nimi a nemám pocit, že by to udělaly. Vylučuji slečnu Weltzovou, protože když za mnou v noci na dnešek přišla, její strach a zděšení se postupně měnily v naprostou upřímnost. Pokud se v tomto směru mýlím, pak jsem důvěřivý hlupák. Vylučuji také pana Ungera, protože slečna Weltzová tvrdí, že se celý večer zdržoval na své lodi, která se plavila na vlnách Long Island Soundu. Pokud jde o pana Bagbyho, měl nejvíc co ztratit. Připouští, že do svého bytu dorazil přibližně v době, kdy došlo k vraždě. Jeho byt je v Sedmdesáté ulici, nedaleko od místa, kde došlo k vraždě. Časový sled událostí ponechávám na policii, ta je pokud jde o rozbor časové souslednosti neobyčejně schopná. A pokud jde o ten telefonát, pan Ashe říká, že to mohl být hlas Bagbyho." Wolfe našpulil rty. "Myslím, že je to všechno - ne, panu Ashemu jsem ještě řekl, že dnes dopoledne pošlu jednoho člověka, Saula Panzera, aby trochu sledoval kanceláře pana Bagbyho na Třicáté sedmé ulici a dohlédl na to, aby nebyly odstraněny nebo zničeny nějaké záznamy. Věřím, že jsem postupoval adekvátně, Vaše Ctihodnosti. Teď bych se chtěl za pana Goodwina a za sebe vyjádřit k obvinění pohrdání soudem. Kdybych směl -" "Ne, ne," pronesl úsečně soudce Corbett. "Velice dobře víte, že situace, kterou jste vytvořil, činí takové obvinění bezpředmětným. Zprošťuji vás obvinění. Pane Donovane, se svědkem jste skončil?" "Ano, Vaše Ctihodnosti. Nemám další otázky." "Pan Mandelbaum?" Zástupce obvodního státního žalobce povstal a předstoupil před soudce. "Vaše Ctihodnost jistě chápe, že se nalézám ve zcela mimořádném dilematu." V jeho hlase byla hořkost. "Domnívám se, že jsem oprávněn žádat o přerušení jednání až do odpoledního přelíčení, protože musím znovu zvážit celou situaci a konzultovat ji se svými kolegy. Pokud bude mé žádosti vyhověno, pak zároveň žádám, aby mi, než bude vyhlášeno odročení jednání, byl poskytnut čas k zajištění policejní vazby pro pět osob, které budou zapotřebí jako korunní svědci, a to pro Alici Hartovou, Bellu Velardiovou, Helenu Weltzovou, Guye Ungera a Clyda Bagbyho." "Velice správně." Soudce zvedl zrak a hlas. "Pět právě jmenovaných osob nechť předstoupí. Ostatní zůstaňte na svých místech a zachovejte klid a pořádek." Všichni uposlechli příkazu, jenom dva lidé ne. Nero Wolfe opustil křeslo pro

svědka, a když se ocitl v prostoru síně, také Robina Keanová vyskočila ze svého místa v první řadě diváků, přiběhla k němu, objala ho kolem krku a přitiskla svou tvář na jeho obličej. Jak už jsem řekl, herečky vždycky hrají, musím však přiznat, že tohle předem nezkoušela a asi to ani moc nehrála. V každém případě jsem to velice přivítal. Naznačovalo to totiž, že manželé Asheovi se patřičně odmění, což bylo konec konců hlavní.

6.
Možná si řeknete: dobře to skončilo a pan Ashe nepochybně poslal šek s velice pěknou částkou. Nezapomínejte však, že Nero Wolfe opustil soudní přelíčení mimo jiné také proto, že mu dělalo strašné potíže sedět kousek od navoněné madam a čekat, až ho povolají k svědecké výpovědi. A teď ho to čekalo ještě jednou, jakmile bude státní zastupitelství připravené zahájit soudní přelíčení proti skutečnému vrahovi. Po určitou dobu to vypadalo, že ho to opravdu nemine. Týden před zahájením procesu se však dověděl, že jeho přítomnost není nutná, a tak tam nemusel. K tomu, aby obžaloba přesvědčila porotu o tom, že vinen je Clyde Bagby, měla dost důkazů i bez něj. A tak zněl i rozsudek.